

Sreda, 29. novembar 2006.

Svedok Mladen Karan

Otvorena sednica

Optuženi su pristupili Sudu

Početak u 14.20 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA PARKER: Da. Dobar dan. Gospodine Lukiću, vidim da ste spremni da nešto kažete?

ADVOKAT LUKIĆ: Da, poštovani Sude, imam za vas jednu informaciju i jedno objašnjenje, zelim samo da utvrdim da li sam dobro razumeo, a ima veze sa rasporedom. Kada smo pravili raspored, mi smo očekivali da će gospodin Karanfilov i Karan da zauzmu veći deo ove nedelje svedočenja, i zato smo zakazali da gospodin Šušnjar danas doputuje, jer smo verovali da će on početi najranije u petak. Kako stvari sada stoje, i po onome što sam ja razgovarao sa kolegama, vrlo je verovatno da ćemo mi gospodina Karana završiti, da kažem, ranije sutra. Možda čak i do kraja današnjeg dana. Ja otprilike idem u glavnom ispitivanju još nešto oko sat vremena, a kolege što su mi rekle, ne pokazuju da će to trajati nešto ekstremno dugo. Gospodin Šušnjar... Prvo što se desilo je, počele su one vremenske nepogode. Na beogradskom aerodromu je magla strašna, i avion još nije sleteo. Evo...odnosno, čak još nije ni poleteo. Neku informaciju... Trebalo bi negde oko šest danas da sleti na Schiphol. Sa svom onom procedurom, on će tek znači nama večeras kasnije biti dostupan i pitanje koliko će biti raspoložen i odmoran da počnemo večeras sa *proofing notes*. S druge strane, Tužilaštvo (OTP, Office of the Prosecutor) nam je izrazilo želju da i oni obave intervju sa njim. Ja ne znam kakav će njegov biti odgovor. I u toj situaciji, ako bismo ga sutra stavili u sudnicu, ne bismo mogli ni da adekvatno obavimo *proofing notes*, a verovatno bi Tužilaštvo i dalje ostalo, osim ako Tužilaštvo odustane od tog predloga za intervju. To je svedok koji spada u nekolicinu ovih svedoka naših koji do sada nisu davali izjave, ili bar meni nije poznato da su davali izjave bilo kome, kao i gospodin Karan, i kao gospodin Korica, i Stojić. A to zahteva da *proofing notes* budu zaista detaljne, kako smo se mi do sada trudili. Moja molba u tom smislu je bila da u svakom slučaju ako završimo s gospodinom Karanom, sa gospodinom Šušnjarom ne počnemo pre petka. Ja mislim da u petak ujutro možemo da ga uvedemo, i da smo potpuno u onom predviđenom rasporedu da u utorak gospodin Vuga se pojavi, jer Šušnjar će trajati, po mojoj proceni, celokupno svedočenje, jedan dan i možda još jednu sesiju, ja mislim ne više. On će govoriti isključivo o dešavanjima vezano za bolnicu, pošto je on predstavnik Crvenog krsta i bio je 20. u bolnici. Tako da njegovo svedočenje će biti vezano ipak samo za jednu temu. Ako Tužilaštvo insistira intervju sa Šušnjarom, i ako on prihvati to, ja onda sutra stvarno ne znam kako možemo da ga obezbedimo za sudnicu popodne. To bi bilo prvi put da naša Odbrana traži malo lufta, posle ovog intenzivnog... dana... intenzivnih dana koji smo non-stop imali svedoke u sudnici, a mislim da bi to svima odgovaralo. Pa sam to hteo eto da vas informišem i zamolim ako s Karanom završimo, i da sutra onda gospodin Šušnjar ne ulazi. Još je pitanje da li će

uopšte da avion poleti iz Beograda. Imaju strašni problem sa maglom. To je ono što sam saznao pre sat vremena.

SUDIJA PARKER: Dok god ta magla nije u sudnici broj 2, gospodine Lukiću, ja pretpostavljam da je vaš podnesak sledeći: šta god da se dogodi sa završetkom rada sa prisutnim svedokom, vi biste hteli da se sa sledećim svedokom počne u petak posle podne i ne pre... u petak ujutro.

ADVOKAT LUKIĆ: Ujutro.

SUDIJA PARKER: Mi smo to prebacili. Da. I onda bi poslednji svedok bio pozvan u utorak, kao što smo već ranije o tome razgovarali.

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore?

TUŽILAC MOORE: Časni Sude, ovo pitanje sa gospodinom Šušnjarem možda neće biti tako jednostavno kao što to moj uvaženi kolega gospodin Lukić smatra, i to iz sledećih razloga: Ja sam bio u kontaktu sa Međunarodnim komitetom Crvenog krsta (ICRC, International Committee of the Red Cross). Postoje određena ograničenja koja ta organizacija određuje u vezi sa pojedincima koji svedoče. Reč je o nečemu što me je zabrinulo. Jasno je da ja ni na koji način ne želim da se uplićem u molbu mog uvaženog kolege u vezi sa pozivanjem tog svedoka, ali bih želeo da razjasnim da li će biti nekih poteškoća za nas da razgovaramo sa svedokom, kao što smo nameravao. Koliko sam ja shvatio, a to se dogodilo tokom ručka danas - kada sam razgovarao sa osobom koja se bavi time, jeste da bi možda Međunarodni Crveni krst želeo da ima svoje zastupnike ovde ako pozovemo tog svedoka, jer koliko sam ja shvatio, već postoje odluke i to ne samo u vezi sa svedocima iz Međunarodnog Crvenog krsta, nego takođe da to važi i za nacionalne organizacije Crvenog krsta da i njihovi članovi ne mogu da se pozivaju da svedoče bez određenih ograničenja. Ja nemam nameru da blokiram bilo šta ovde. Ja sam neutralan što se tiče ovog pitanja. Ali mislim da Pretresno veće treba da bude upoznato sa mogućim problemom. Srećom, osoba koja se bavi tim pitanjima vezanim za Crveni krst je pred Međunarodnim krivičnim sudom (ICC, International Criminal Court) baš danas i ja sam sa njom razgovarao. Ona će odleteti za Ženevu u petak posle podne. I ja sam joj rekao, a znam i da su joj još neki drugi ljudi napomenuli, da bi možda ona mogla da razgovara sa svedokom, ili na neki način da bude zastupljena u sudnici. Ali to je njihova stvar. Ali kao što sam već rekao, to je preliminarna stvar o kojoj se mora doneti odluka, a ja sam to izneo da bi Pretresno veće bilo upoznato o tome.

SUDIJA PARKER: Hvala vam na tome, gospodine Moore. I nema sumnje da je gospodin Lukić to sada uzeo u razmatranje. To su pitanja koja se prvenstveno tiču one strane koja je pozvala svedoka. To može ali i ne mora da dovede do određenih pitanja koja bi mogla da budu pokrenuta pred ovim Pretresnim većem, ali na to moramo da pričekamo. Što se tiče molbe gospodina Lukića o rasporedu, programa svedočenja svedoka, ja na osnovu vaših komentara i činjenice da nemate ništa da dodate u vezi sa tim podneskom, Pretresno veće biće svakako spremno gospodine Lukiću da sasluša svedoka

u petak, a ne ranije, i to zbog očekivanja da će svedočenje tog svedoka da bude završeno u toku jednog dana, a to je u petak. Dakle, možete da planirate na toj osnovi.

ADVOKAT LUKIĆ: Hvala, poštovani Sude. Tako sam i mislio, i mislim da ćemo svi da doprinesemo da tako i završimo. Ja sam takođe upoznat sa nekim odlukama Tribunala (ICTY) koje se odnose na predstavnike Međunarodnog Crvenog krsta, a ovo ću normalno i prvo da razgovaram sa gospodinom Šušnjarom, da ga obavestim i o njegovim... saznanjima i pozicijama, i biću u kontaktu s Tužilaštvom, tako da o tome imamo jasnu situaciju pre petka.

SUDIJA PARKER: Hvala vam. Zamoliću onda da se uvede svedok.

(svedok je pristupio Sudu)

SUDIJA PARKER: Dobar dan.

SVEDOK KARAN: Dobar dan.

SUDIJA PARKER: Molim vas sedite.

SVEDOK KARAN: Hvala.

SUDIJA PARKER: Želim da vas podsetim da je svečana izjava koju ste dali na početku vašeg svedočenja još uvek na snazi.

SUDIJA PARKER: A sada gospodin Lukić?

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT LUKIĆ – NASTAVAK

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobar dan gospodine Karan.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Nastavićemo sa vašim svedočenjem. I ja bih nastavio tamo gde smo, da kažem, juče prekinuli, a završili smo sa vašim svedočenjem o vašem sećanju na 19. novembar. Pa ću vas odmah pitati šta je bilo sledećeg jutra? Šta se sećate? Šta ste radili 20. ujutru?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Kad smo se probudili, dosta je rano bilo, ovaj, gospodin Šljivančanin i ja smo s jednim lekarom i vozačem se uputili prema bolnici. Stigli smo u... pa možda je bilo, možda šest sati i nešto kada smo krenuli, ne mogu da se setim tačno, ali znam da je bilo dosta rano.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kada kažete "lekar", možete li nam bliže reći o kakvom se lekaru radi, odakle?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: To je lekar koji je došao, ja mislim, iz Novog Sada, ovaj, starešina, starešina lekar. Oficir znači, u oficirskoj uniformi. Ovaj, usput negde, da li pred Vukovarem ili u samom gradu, ja tačno ne znam, pošto sam sedio nazad, ovaj, zaustavila nas je jedna grupa ljudi. I tu je gospodin Šljivančanin obavio razgovor, kao suvozač zapravo, kroz prozor sa jednom osobom koju ja nisam poznavao tada. Ovaj, samo sam zapamtio po jednom arogantnom nastupu. Čini mi se da je baš tako izgledalo, ovaj, i da je bio potpuno ćelav. Tako. Odozdo sam ga nekako iz auta video, pošto je niži, onako. Ja sam se pomerio ovaj, sa mog sedišta iza njih, na zadnji deo ulaza automobila, a dvojica su ušla u vozilo. I tako smo stigli, u tom timu, da kažem, stigli smo u bolnicu.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li je Šljivančanin tokom tog susreta izlazio iz vozila...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, ne.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE:... i razgovarao napolju, ili kako sam shvatio, sve vreme je bio u vozilu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, sedeći. Sedeći kao suvozač. Ovaj, nije to bila neka, mislim, rasprava, nego jednostavno je čovek tako nastupio. Tako sam ga ja, ovaj, doživeo, pogotovo što je i glasnije pričao, znate, ovaj, tako nešto. Nije tu bila neka rasprava meni značajna da bih pamtio tako nešto.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li se taj čovek kasnije predstavio? Da li ste shvatili.... saznali o kome se radi?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste, jeste. Znao sam. To je bio penzionisani pukovnik Vujić. Ja sam čuo za njega, ali mislim da je on penzionisan pre nego što sam ja došao u Upravu bezbednosti. Ja ga nisam tamo zatekao. Ovaj....

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kažite nam, na tom putu do bolnice i u bolnici, da li ste videli, da li ste čuli da je Šljivančanin izdavao bilo kakva naređenja tom pukovniku Vujiću?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Mislim, apsurdno je da, bar u tadašnjoj vojsci, a posebno među organima bezbednosti je vladala takva hijerarhija da mlađi po činu ne može da naređuje starijem, a pogotovo ako je taj stariji došao iz pretpostavljene kuće, i po zadacima pretpostavljene kuće.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Šta je dalje bilo? Kad ste... da li ste... jednostavno ispričajte da li ste otišli prema bolnici i šta pamтите kad ste došli u bolnicu - šta se dešavalo?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa kada smo ušli unutra, ja sam odmah pristupio realizaciji svog zadatka. Znam da je gospodin Šljivanković... Šljiva... Šljivančanin i ovaj doktor, mislim da se zvao Ivanković, čini mi se, ili ne znam tačno. Ili... Na "i" je prezime bilo, možda i drugačije, ovaj, da su oni otišli na sastanak. A ja sam sa doktorom Njavrom, koji je tu bio, i s još jednim lekarom, ne mogu da... da se setim sad tačno, samo znam da je bio lekar, ovaj, da li je domaći, ali pretpostavljam više da je bio ovaj, iz tima iz Novog Sada. Ne mogu da se setim tačno. I... i mi smo sašli dole u... u to... to je podrum, odnosno kako su ga oni zvali, sklonište, i pristupio sam, ovaj, realizaciji svog zadatka na taj način

što je Juraj Njavro išao sa mnom ispred, a lekar je išao ovaj drugi iza nas. Ja sam video dole dosta ljudi. Priličan broj, ovaj, ljudi koji su imali na sebi zavoje: neko gips, neko zavoj na glavi, rukama, i tako dalje. I pitao sam glasno i jasno da li neko od njih ima oružje. Čak je i doktor Njavro to isto ponavljao. Ovaj, mislim da je jedan pacijent koji je imao nogu, da li je gips ili veći zavoj, držao je uglavnom podignutu nogu zakačenu za neki medicinski gore, šta znam, ličilo mi na trijagl onaj muzički, znači na neki trougao. Tu tako mu je noga visila. I on se javio da on ima oružje. Ja sam ga pitao gde mu je. I on je pokazao na jednoj gredi, znači gore iznad, greda koja je bila... spajala dve... dve strane tog podruma, umotan u... u kesu - bio je pištolj marke *Beretta*. Ovaj, niko drugi, znači u daljem radu, niko drugi od ranjenika, odnosno tih, tog osoblja dole što je bilo, nije prijavio da ima oružje, nismo ga pronašli.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kažite mi još samo jednu stvar. Pomenuli ste malopre da ste u taj obilazak išli sa doktorom Njavrom, i mislite da je bio još jedan iz, kako ste vi rekli, tima vojnih lekara?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Moje pitanje: Da li ste videli da je došao, to što vi zovete tim vojnih lekara, i koliko je njih bilo, i da li ste videli šta su oni radili? Da li ste videli jednostavno njihova postupanja?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ja nisam video njihova postupanja. Video sam da su stigli, jer su baš kad smo mi ušli, oni, to je grupa od šest, sedam, osam ljudi, bili su u... u holu bolnice kada smo mi bili, kada sam ja došao. Posle ja nisam video šta oni... šta oni rade.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kažite nam, u tom... Koliko ste dugo vi bili po tim hodnicima? Možete li otprilike da opredelite vreme? Koliko vam je trebao taj period dok ste prošli, i da obavite to što ste...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa nije... Ne... nepun sat. Nepun sat. Mislim da tako. Hajde da tako...

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR:... odredimo.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: E sad mi kažite, tokom tih sat vremena, da li ste videli, da li je bilo ko na nosilima iznesen iz bolnice?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Iz prostog razloga što smo mi bili ti koji su ulazili, da kažem, prvi u prostor gde su bili smešteni ranjeni i bolesni. I ja to nisam video.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kad kažete, vi ste išli prvi, koja je ta grupa koja je išla prva ispred ostalih?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači: Jure Njavro, ja, i ovaj jedan lekar.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li ste u toku tog obilaska tog prostora videli Šljivančanina negde?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, nisam ga video tad, ovaj, jer je on otišao. Imao je neki sastanak. To znam da je... trebao da održi. S kim? Posle sam saznao da je... da je tu bila i Vesna Bosanac, ovaj, na sastanku i tako dalje, da...

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. Da li ste tu pored ranjenih i bolesnih, pretpostavljam, medicinskog osoblja ako ste ih videli, da li je tu bilo ljudi kategorije koje mi nazivamo civili i ako jeste, da li možete da kažete da li su oni nešto radili? Šta je s njima bilo? Koji nisu imali na sebi neke oznake, pojavne stvari da se može pretpostaviti da su iz bolnice?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Bilo... bilo je i takvih. Bilo je i takvih. I žena je bilo, muškaraca. Čak mislim da sam video i dece da je bilo nešto. Ali oni su nekako više stajali sa strane, ovaj, nisu znači bili u ležećem položaju, kao što su bili ovi, ovi što su bili... što kažem, s indikatorima povreda.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kažite nam, za vaš operativni rad. Vi ste rekli da vi niste radili trijažu. Ali za tu trijažu koja bi se radila u bolnici, a rekli smo juče koji su to bili zadaci, koja kategorija lica za vas predstavlja lica koja su ona koja su za vas, što mi kažemo, osnovano sumnjivi da su eventualni počinioci krivičnih dela? Koja kategorija? Kako možete uopšteno definisati tu kategoriju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa pazite, mi smo raspolagali podacima da je nekoliko dana pred pad Vukovara, izvršena opšta mobilizacija svih muškaraca. I praktično, za nas kao organe bezbednosti, je svako od njih mogao znači biti lice koje je moglo počinuti eventualno krivično delo iz naše nadležnosti.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li možda znate slučajno koje po tadašnjim propisima su bile granice vojno sposobnih muškaraca po zakonu o oružanim snagama ili zakonu o opštenarodnoj odbrani? Ja to baš ne znam najbolje?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno, krivično delo oružane pobune.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: A koje godište muškarci su za vas lica koja mogu biti potencijalni izvršioци tih krivičnih dela?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, iznad 16 godina - oni koji su mobilisani bili.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Šta se dalje dešavalo nakon tog perioda kada ste vi obišli bolnicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam... Nedugo posle toga, Šljivančanin me pronašao, sreo sam njega, ovaj, i on mi je rekao da odem do naših prostorija u Negoslavicima i da organizujem u saradnji sa policijom, transport doktorke Bosanac i Marina Vidića Bilog za Sremsku Mitrovicu.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li ste u međuvremenu u bolnici bili u prilici da vidite doktorku Bosanac u tom periodu, pre nego što ste otišli za Negoslavce?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jesam. Jesam. Mi smo... bio sam u kancelariji njenoj. Kraće vreme je to bilo. Tad nisam hteo s njom da pričam zbog onog prethodnog dana, ovaj... što sam već objasnio.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Je l' još neko tad bio tu od tih lica koje ste ranije identifikovali? Da li je bilo... da li je ona bila sama ili je bio tu još neko u kancelariji?
SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ne sećam se.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. Samo trenutak. Vi ste znači nakon izvesnog... Koliko ste otprilike, da kažem, kad ste napustili bolnicu u Vukovaru? Možete li da opredelite to vreme orijentaciono, u odnosu na vreme kada ste došli? Posle koliko vremena?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa ako smo stigli za sat, krenuli u šest i nešto, a možda... možda 11.00, 12.00, mislim ne mogu tačno da ja sad odredim vreme. Možda... kasnije nije bilo sigurno.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Hajde da opredelimo ovako. Da li ste videli kada ste izlazili iz bolnice da se tu vrši neki pretres? Da li ste videli neke autobuse u blizini bolnice?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: A da li ste videli možda sanitetska vozila, konvoje, novinare, televiziju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Nikoga ne, ne, osim uobičajeno što je bilo nešto naših policijaca, odnosno pripadnika Simićeve jedinice.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: To nisam video.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: I šta je dalje bilo? Gde ste otišli? Šta ste radili?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam otišao u naše prostorije. I mislim da sam tada, ovaj, pozvao Božića, kapetana, i rekao mu da treba da... da se pripremi... pripreme vozila za transport lica, odnosno Vesne Bosanac i Marina Vidića za Mitrovicu, i ujedno sam mu rekao da bi i meni... da je i meni neophodno vozilo, jer sam dobio odobrenje da iz Mitrovice odem za Bijeljinu, pošto nisam bio mesec i nešto dana kod kuće. Ovaj...

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Ko vam je dao to odobrenje i kada?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dao mi ga je još u bolnici major Šljivančanin, kad mi je rekao to... ja sam ga pitao, pošto je Mitrovica pedesetak kilometara od Bijeljine, da li mogu tamo otići i... s čim se on složio. Dolaskom tamo u naše prostorije, znači ja sam tada bio pripremao neku, ne listu pitanja, nego neki podsetnik, sa težištem na šta bi trebalo da se obrati pažnja, odnosno koja pitanja bi trebalo da... postavljamo eventualno ako budemo vodili razgovore sa... sa licima u buduće. To su bila pitanja čisto iz našega domena, a naravno interesantna radi nekih drugih, budućih aktivnosti. Mogu da se nečega setim što je bilo težišno. A mislim da sam negde dvadesetak, jednu stranu ispisao tih teza što bi bilo bitno, na šta bi moje kolege trebale da obrate pažnju u eventualnom razgovoru.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kažite nam, kada ste, ako ste znači, kada ste pošli za Mitrovicu? Kako je to došlo do toga, i odakle?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, ja sam se bio zabavio s ovim mojim poslom, i nisam nešto posebno obraćao pažnju kad. Uglavnom, samo mi je rečeno da će, kad se formira kolona, da ću biti obavešten. A u međuvremenu je stiglo i vozilo s kojim sam ja trebao da idem za Mitrovicu, odnosno kasnije za Bijeljinu. I negde uvečer, mrak je pao, ne mogu tačno da se setim da li je to bilo sedam, osam sati, uglavnom - mrak je bio, obavešten sam da je kolona spremna. I ja sam tamo otišao vozilom, pošto je ta kolona bila negde možda 100... 100 metara znači - u pravcu prema Beogradu, ako se gleda iz Vukovara, da se vidim, znači, sa vođom kolone. I onda sam u dva borbeno - oklopna vozila, još su vrata bila otvorena, znači video da neću sprovesti, zajedno s policijom dva lica koja su mi rečena, nego da ima četiri. Zapravo, u prvom BOV-u su se nalazili: Vesna Bosanac, Njavro Jure i Antun Arić, a u drugome samo Marin Vidić. Pa sam ja onda odlučio da Antuna Arića pridružim Marinu Vidiću. Što mi je ostalo u sećanju to? Ovaj, zato što je mene Marin Vidić zamolio, pitao me je: "Gde je moja gitara?" Obzirom da je i Božić bio prilično nervozan što se ne kreće, tako mi je bar delovao, ja sam ipak odlučio da se vratim po gitaru i - dao sam mu je. Imao sam malo neprilika s tamo nekim lokalnim onim starijim ljudima: "Što će mu gitara?!" Ja sam rekao: "Kad je voli nek'... nek' mu bude".

ADVOKAT LUKIĆ: Samo malo. Da budemo precizni. Na transkriptu, na stranici 12, poštovani Sude... samo s imenima ispravke, red 25. svedok je rekao "Vesna Bosanac i Juraj Njavro i Ante Arić, a u drugom vozilu Marin Vidić, pa sam ja odlučio da Ante Arić se pridruži Marinu Vidiću". Vidim da opet imamo greške, ali ja pretpostavljam da će se to posle možda ispraviti. Ja mislim da se zna o kojim se licima radi, da ne moramo ponovo da ispravljamo transkript.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Gospodine Karan, da li ste u međuvremenu imali saznanja gde su bili Vesna Bosanac, Vidić, i Njavro, i Arić?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Znači, ako izuzmemo ono da sam ih video to jutro u bolnici, nisam znao gde se nalaze ceo dan taj. Za Marina Vidića znam da je trebalo krim - tehničari Karanfilov i Momčilović da obiđu ono sklonište, pošto je on znao gde se nalazi. Ali nisam upoznat s detaljima, pa onda, ovaj... ne bih o tome.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Pre polaska, da kažem, na taj... za Sremsku Mitrovicu, od trenutka kada ste napustili bolnicu, da li ste imali priliku tog dana da vidite ponovo majora Šljivančanina?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Njega nisam video.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li se sećate, da li ste tog dana videli majora Vukašinovića možda u Negoslavcima, kada ste bili pre polaska na put?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Čini mi se, odnosno u jednom trenutku je dok sam ja još pisao ovo, samo naišao ovaj, stariji vodnik Momčilović, pošto je poneo sa sobom ključeve od pečata i tako da to vrati, jer su oni već krenuli bili za... za Beograd. A mislim možda... da li se sećam dobro, da sam prilikom povratka, pošto je gitara ostala u našim prostorijama, da sam sreo Srećka Borisavljevića, ali... nisam siguran.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. I rekli ste znači dva BOV-a. Ko je sve sačinjavao kolonu, ko je bio gde i kad ste otprilike stigli u zatvor u Mitrovicu? Možete li otprilike to da kažete?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, na čelu kolone kao vođa kolone u policijskom vozilu marke *Puch* nalazio se Božić sa policijom. U svakom BOV-u, čini mi se po dva policajca kao obezbeđenje, i ja sam bio u poslednjem BOV-u sam. Odnosno ne BOV-u, nego izvinjavam se, odnosno u *Puchu*. Stigli smo. Možda je bilo već... kasno, znam da smo imali dosta problema. Otprilike, nama treba sat i po vremena do Mitrovice, možda i nešto više, pošto su to borbena vozila. Ali smo imali... lutali smo dosta oko... oko samog kompleksa ovoga zatvora u Mitrovici, jer nismo mogli da pogodimo pravi ulaz. Neko nam je tamo savetovao "Idite na ovu stranu". Mi smo kružili, pa na drugu, dok nismo, ovaj, potrefili tamo da nas prime. Znam, ovaj, da su bili pomalo ljuti na mene što kasnimo u dolasku, ali to je samo bio njihov, ovaj... stav.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Samo recite ko je to bio ljut na vas?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa, bili su ljuti ovi tamo koji su straža, odnosno kako se oni zovu u samom zatvoru, odnosno prijemnom tamo. Ja sam ušao zajedno sa vozilima, znači u krug kompleksa, i sećam se da su odmah doktorku Bosanac odvojili i da su je uveli u jednu prostoriju ogromnu... velika prostorija. Možda služi zimi za neke sportske aktivnosti onako. Ne mislim da je dvorana sa gledalištem, nego onako. A ovu trojicu, znači muškaraca su legli na asfalt košarkaškog igrališta nekog koje je tu bilo - dvadesetak, tridesetak metara od te zgrade. Ovaj, meni lično ta scena, ovaj, nije bila baš prijatna, s obzirom da je dosta hladno vreme bilo, i da su s njima malo postupali, što se kaže, žustrije, ali mislio sam da je to valjda takvo pravilo kućnog reda, pa nisam se tu mešao. Posle toga, znači Božić je otišao svojim pravcem, a ja sam za Bijeljину.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Je l' vam je to bio prvi odlazak u Bijeljину tokom...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste, jeste.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE:... rata? Da li se sećate, koliko ste ostali u svom stanu u Bijeljini?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U stvari, stigao sam ja noću. Možda ponoć je nešto prošla. Jedan, pola dva. Jedan. Ne znam tačno. Ostao sam znači, ako računam tu noć, pa taj dan, prespavao sledeću noć, i taj dan sledeći stigao. Znači, dva dana.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: I gde ste se vratili nakon dva dana?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Vratio sam se na svoje radno mesto u Vukovaru, odnosno u Negoslavce.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li se možda sećate kad ste se vratili za Beograd?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa, kad sam se vratio, onda je bila već prilično euforična atmosfera, ljudi su bili veseli jer se saznalo da znači nema sledećeg zadatka jedinice kompletne, nego da se vraćamo za Beograd. I mi smo pristupili pakovanju praktično svojih sredstava. Vratili smo se nekoliko dana posle... posle znači moga povratka. Možda dva dana ili... otprilike dva, tri, ne znam tačno. Nismo se dugo zadržali.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Gospodine Karan, da li ste tokom svog boravka u Vukovaru bili bilo kada na "Ovčari" i da li znate šta je "Ovčara"? Po čemu vas je tada... verovatno sad ćete druge asocijacije da imate ali u to vreme šta vam je značio pojam "Ovčara"?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa bio sam jednom na početku, ovaj, znao sam da je tamo neka farma. I sećam se da mi je jednom major Šljivančanin rekao da odem da se pripremi neko prase zbog... mislim da je dan jedinice bio ili su trebali dolaziti novinari na dan jedinice. Ovaj, ja sam tamo otišao i kad sam video da... da tamo... kako, u kojim uslovima to žive, da ima pacova, ja sam znam da ne bih nikada jeo takvo meso, ni prasetinu, pa onda ni... pa sam odlučio da ništa ne donesem, ovaj, i tako je... To je moje bilo prvo upoznavanje sa Ovčarom. I major Šljivančanin se na mene ljutio zbog toga. Ja sam rekao: "Bolje da ne jedemo to, jer možemo trihinelu dobiti, i šta onda da bude". Imali smo tu, kažem malu... nekoga... ako bi se moglo reći da je to sukob.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li ste posle toga bili bilo kada na "Ovčari"?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kada se sada vratite u ono sećanje od 19. i 20. kad je dogovaran zadatak i kada ste bili u toj... tom svom radu 20.-og u bolnici, da li ste čuli, da li je bilo ko tada 19. - vezano za evakuaciju 20. - pomenuo pojam "Ovčare", lolalitet Ovčare?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Koliko ja znam, ne. Meni ne.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Mi smo u vašoj biografiji na početku čuli da ste se vi 1995. godine ponovo našli u Vukovaru u kratkom periodu. Vremenski smo dosta daleko otišli od optuženja, ali s obzirom da smo lokalitetom vezani za optužnicu, možete li nam samo reći šta je razlog, zašto ste tako kratko ostali u Vukovaru - ali samo u par reči?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jednostavno, znači, kada sam došao za načelnika bezbednosti 11. korpusa u Vukovaru srpske vojske Krajine, brzo sam uvideo da znači načelnici bezbednosti brigada ne rade u duhu pozitivnih propisa, ni po pravilima, da su zapravo postavljeni od strane MUP-a i da rade po njihovim zahtevima. I smenio sam praktično sve načelnike brigada, samo sam ostavio načelnika kontraobaveštajne grupe, a doveo za načelnike bezbednosti brigada sve načelnike bezbednosti korpusa iz već onog dela Krajine koji je bio pao pod vlast Republike Hrvatske. To je bio i uslov da se nešto može uraditi. Naravno, ovakav postupak nije odgovarao lokalnim moćnicima, strukturama MUP-a Srbije, posebno DB-u, jer smo vrlo brzo prekinuli neke lance nelegalne trgovine, u čemu je učestvovala moja policija, odnosno bataljon policije, jer je i komandant bataljona radio zajedno s njima. I naravno da je u toj situaciji najlakše proglasiti da sam ja došao kao izdajnik, mene proglasiti kriminalcem i proterati bez prava, trajnog prava ulaska na tu teritoriju. To sam i doživeo, i takvo sam naređenje primio od komandanta korpusa. I ja sam napustio negde 20 i nekoga, sa 21.-nim organom bezbednosti teritoriju, odnosno zonu odgovornosti 11. korpusa. To je najkraće.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. Kažite nam, moje poslednje pitanje gospodine Karan, možete li reći, znate... kažem, šta je predmet ovog suđenja ovde. I pitaću vas kada ste vi čuli za događaj na "Ovčari"?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, kada smo se mi vratili, ovaj... ja sam tada imao i porodičnu tragediju jednu, i tad mi je poginuo zet, ja mislim, negde u februaru 2002. godine. I onda smo ubrzo i prešli dole. Ja sam prešao na novu dužnost. Otišao u Krajinu. Bio tamo dve godine. I čini mi se negde posle dolaska, znači, odnosno povlačenja iz... već kad je to bilo uveliko u sredstvima, u medijima, i tako dalje.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li ste znači o tome čuli iz medija, ili na drugi način?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa... ne mogu tačno definisati da li iz medija. Već sam znao da je podignuta... da se... da se Šljivančanin za to tereti i tako dalje i... Znači, u tom dobu negde, u tom periodu otprilike.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT LUKIĆ: Poštovani Sude, ja nemam više pitanja. Ja sam da... da napomenem da smo mi danas, ja čak nisam uspeo ni da pogledam, od Tužilaštva dobili jedan dokument koji se odnosi na... baš o ovome što je svedok pričao, o 1995. godini. Ako to uopšte bude relevantno za bilo koju stranu da... da razgovara sa svedokom o ovom dokumentu, ja bih molio da se u tom slučaju prethodno dokument pokaže svedoku - da se upozna. Vidim da je to dokument koji je on pisao, a lično mislim da nije relevantno za... za sam predmet njegovog svedočenja. Ne mogu čak ni to da kažem, jer ga nisam ni pročitao.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Lukiću.

SUDIJA PARKER: Gospodine Vasiću?

ADVOKAT VASIĆ: Hvala, časni Sude. Dobar dan svima u sudnici.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: ADVOKAT VASIĆ

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Dobar dan, gospodine Karan.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ja ću vas zamoliti ono što vas je zamolio moj uvaženi kolega Lukić da nakon mojih pitanja napravite malu pauzu s vašim odgovorima, kako bi sve bilo prevedeno. I mislim da ovaj ritam koji ste imali sa gospodinom Lukićem je zadovoljavajući i da je sve ušlo u transkript. Tako da vas molim da nastavite u tom tempu. Juče smo čuli da ste se bavili poslovima i zadacima u okviru službe vojne bezbednosti, i ako se dobro sećam da ste 1991. godine sve do oktobra meseca bili referent u Prvom odeljenju, u takozvanom operativnom odeljenju Uprave bezbednosti, na čijem je čelu bio pukovnik Gligorević, je li tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Rekli ste nam da je zapravo ovo odeljenje koordiniralo kontraobaveštajni rad na celoj teritoriji tadašnje SFRJ i to organa bezbednosti JNA i u Teritorijalnoj odbrani. Jesam li u pravu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ja bih zamolio samo odgovor. Nisu vas čuli.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala. Rekli ste nam takođe da ste u jednom periodu kao najmlađi a sposoban oficir dobili još jedan zadatak - da pratite stanje na teritorijama bivših republika SFRJ, osim Srbije te 1991. godine, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ja ću vas pitati, da li se sećate informacije od jeseni 1991. godine o upadu snaga MUP-a Hrvatske u zgradu komande Petog korpusa vazduhoplovstva u Zagrebu i afere koja je tada nastala i koja se popularno zvala "Labrador"?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Sećam se nekih detalja.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ja vas neću pitati o detaljima te operacije, niti o grupi, niti o zadacima te grupe. Pitaću vas da li se sećate, nakon što je došlo do ovog upada, da je jedna grupa ovih oficira uhapšena u Zagrebu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Mislim da je tako bilo.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći da li je tada u Upravi bezbednosti preovladalo mišljenje da tu grupu i njenu saradničku mrežu na teritoriji Hrvatske treba sačuvati po svaku cenu - da ne bude otkrivena i pohapšena?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da budem odmah jasniji. Znači, vrlo ograničen broj ljudi u Upravi bezbednosti u vreme događanja te afere se znalo da se ona uopšte zove "Labrador", jer takav naziv, to je bio tajni naziv aktivnosti, je moglo znati samo nekoliko ljudi. Onaj ko je vodio, znači neposredno upravljao s njom. Znači, to je bio neko od oficira višeg ranga u Upravi, načelnik Uprave, i ova njegova dva pomoćnika, verovatno i načelnik analitike. Drugi organi nisu. Ne znam tačno da li je takav stav bio u rukovodstvu Uprave bezbednosti - da treba sačuvati kompletno sve ili saradničku mrežu. Naravno da mi sa saradnicima, ako su znači proceduralno sa njima... kad kažem "proceduralno" mislim da je znači administrativno odrađeno sve onako kako se u službi... u službu prima saradnik, jer samo u tom slučaju, znači saradnik i organ bezbednosti koji ga drži na vezi, predstavlja službeni odnos. Svi ovi drugi kontakti, što neko može da nazove da su saradnici, to su u stvari, ili prijateljske veze ili neke druge veze, društvene veze, i tako dalje. Znači, saradnički odnos između organa bezbednosti i lica koje daje podatke organima bezbednosti interesantni za bezbednost zemlje ili ono na šta ga oni usmeravaju, je službeni odnos. Jer on ima podatke. Znači, ima karton, praktično ima svoju legitimaciju, ima podatke u Upravi bezbednosti o svakome saradniku koji je znači, da kažem, s njim uspostavljena saradnja organizovana - od početka do kraja, onako kako to postupno ide. Samo takve pretpostavljam da je Uprava nastojala da sačuva, jer oni nisu imali njihove kartone. Jedino ako ovaj čovek prizna da to jeste i ako kaže tajni naziv svoj,

onda će biti sigurno raskrinkan. Ovi drugi, ja mislim da Uprava bezbednosti u tom trenutku nije... tako ozbiljno mislila kao na ovaj službeni odnos. Ako sam bio jasan, ne znam?

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da. Hvala vam. Potpuno mi je jasno. I imajući u vidu da ste vi u međuvremenu već prešli na službu u Gardijsku brigadu ali da ste se vratili u Beograd, da li vam je poznato da je u decembru realizovana jedna razmena u kojoj su s jedne strane razmenjeni pripadnici grupe "Labrador", a s druge strane određena lica koja je tražila Republika Hrvatska, to jest tadašnja hrvatska država, je li, za razmenu. A neka od tih lica koja su tada razmenjena ste i vi sproveli, kažete, u Sremsku Mitrovicu. Da li vam je poznata ta razmena koja se odigrala decembra u Zagrebu na aerodromu Pleso i koju je vodio lično Aleksandar Vasiljević?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa, ako je to razmena "svi za sve", koju je Panić, premijer, ovaj... da kažem, na izvestan način dogovorio, onda je to - to. Mislim na Milana Panića, predsednika Vlade. A ako nije, onda ne znam o čemu se radi.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li znate kada je i za koga Vesna Bosanac razmenjena? Da li ste se raspitivali ili imali nekih podataka u vezi s tim?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ali sam znao da je došao nota ili stav, ne znam, pisani akt jedan američke vlade da ona na nju gleda blagonaklono i da u tome smislu se naše vlasti pitaju šta... šta mogu da urade s njom, razumete me? Znači, blagonaklono da gledaju. Baš sam, čini mi se, i čitao taj... akt.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li ste ikada bili upoznati s naređenjem da se još neka lica osim Vesne Bosanac, kao što su doktor Njavro ili gospodin Arić, takođe obezbede i tretiraju na isti način kao osobe koje treba posebno obezbediti, a da to naređenje je stiglo iz Uprave bezbednosti?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da li je vama poznato dok ste radili u Prvoj operativnoj... u Prvom operativnom odeljenju Uprave bezbednosti, da je na teritoriji Istočne Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, znači teritoriji ratišta u Vukovaru delovala kontraobaveštajna grupa Prve vojne oblasti na čijem je čelu bio pukovnik Ljubiša Petković?

prevodioci: Primedba prevodioca: nismo čuli ime pukovnika.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da, poznato mi je. Ali mislim da Ljubiša Petković nije bio na čelu. On je bio pomoćnik načelnika generala Babića za kontraobaveštajne poslove. Znači, načelnika bezbednosti Prve vojne oblasti. Znači, Babić je načelnik general, a Ljubiša Petković do smrti svoje je bio pomoćnik za kontraobaveštajne poslove. A mislim da je drugo lice bilo načelnik kontraobaveštajne grupe. Ali možda je lapsus, ne menja.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam.

ADVOKAT VASIĆ: U odgovoru je sadržana ispravka onoga što prevodioci nisu čuli u pitanju, tako da neću ponavljati. Radilo se o imenu.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Recite mi, da li je sedište ove kontraobaveštajne grupe bilo u Šidu? Da li vam je to poznato?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Njeno sedište je u Beogradu, ali je možda istureni deo, deo koji je operativno bio angažovan na tom području, može biti da je bio u Šidu. Ja s njima nisam imao kontakte, jer sam tad već bio u brigadi. A kasnije i u... te godine 1992. godine, već sam bio u odeljenju bezbednosti kabineta saveznog sekretara.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. A da li je u isto vreme na ovoj teritoriji delovala još jedna kontraobaveštajna grupa ratnog vazduhoplovstva i protivvazdušne odbrane? Da li vam je to poznato?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja znam neke starešina koje su iz ratnog vazduhoplovstva bili na toj teritoriji. Da li su bili pripadnici kontraobaveštajne grupe ratnog vazduhoplovstva, ili su kao pripadnici, znači, organa bezbednosti, odnosno odeljenja bezbednosti komande RV i PVO - ne znam. Ali znam da su neki bili na tom terenu. Jer nisam poznavao... Ti su ljudi dosta bili odvojeni od nas. Ja sam poznavao samo načelnika, ovoga Rakočevića. Ove druge mlađe nisam.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da li su obe ove kontraobaveštajne grupe zapravo bile potčinjene Upravi bezbednosti u vreme kada su delovale na ovom terenu o kome govorimo?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Moram da vas ispratim... ispravim. Kontraobaveštajna grupa RV i PVO potčinjena je znači načelniku bezbednosti komande RV i PVO, a kontraobaveštajna grupa Prve vojne oblasti načelniku bezbednosti Prve vojne oblasti. Nikako direktno Upravi bezbednosti. Uprava bezbednosti ima nešto slično, jednu jedinicu sličnu, ali ona je više stacionarnog tipa i više je tehnički opremljena, i služi u neke druge svrhe. Zove se Kontraobaveštajno-tehnički centar, i on nije apsolutno mobilan kao ove kontraobaveštajne grupe koje su bile u tim strategijskim sastavima ili... ili nekim nižim.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li su ove kontraobaveštajne grupe po pravilima službe i po načinu rada stvarale svoju saradničku mrežu na teritoriji na kojoj su delovale?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa naravno. Znači, organ bezbednosti koji nema saradnika, on... on bolje da ne postoji.

SUDIJA PARKER: Gospodine Lukiću?

ADVOKAT LUKIĆ: Poštovani Sude, ja ne znam da li možemo na trenutak da pređemo na privatnu sednicu, da ja pokrenem samo jednu... jedno pitanje, jednu konsultaciju?

SUDIJA PARKER: Molim privatnu sednicu.

(privatna sednica)

sekretar: Vratili smo se na otvorenu sednicu, časni Sude.

ADVOKAT VASIĆ: Hvala lepo.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Juče ste nam rekli da ste po dolasku u Gardijsku brigadu došli na poslove i zadatke pomoćnika načelnika odseka bezbednosti za kontraobaveštajni rad, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Takođe ste nam juče govorili o izveštajima koje ste pisali kao iskusni operativac i koje je potpisivao načelnik. Ja bih vas pitao da li ste vi kao pomoćnik bili ovlašćeni da potpisujete izveštaje koje ste slali?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Po Pravilu, znači, izveštaj organa bezbednosti Gardijske brigade trebao je da potpiše gospodin Šljivančanin. Taj izveštaj koji ima s mojim potpisom - vidi se da piše da je u devet sati sastavljen, jer je to verovatno, ne mogu da se setim, ali mislim da je to dan po mom dolasku ili drugi dan kada sam ja, što kažu, ustoličio se na svom mestu. A gospodin Šljivančanin u to doba nije bio, a naše odeljenje u kabinetu je praktično jedva čekalo da dobiju bar prvi papir sa tog prostora. Upravo zbog toga je, ovaj, razlog zbog čega sam ga ja potpisao. Inače, nemam pravo, i na to me je upozorio, ja sam to i znao. Međutim, mi da čekamo da gospodin Šljivančanin dođe, mislim da...

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Pa to sam upravo hteo da vas pitam. Ne za konkretan izveštaj, to ste juče objasnili, nego šta se dešava kad gospodin... kad načelnik bilo koji nije tu? Nije valjda da onda niko ne mora... ne može da ga potpiše i da čekaju njega da dođe?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa...

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li ima neko pravo po ovlašćenju da ga potpisuje i da li ste to bili vi? To je moje pitanje?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja bih mogao njega da potpisujem, ali u njegovoj odsutnosti, znači van zone borbenih dejstava. Ili Vukašinović, koji je praktički bio u to vreme zamenik, mada sam ja trebao da budem kao pomoćnik za kontraobaveštajne poslove. Međutim, ja nisam primio dužnost, i logično je bilo da to bude lice koje je starije po činu, odnosno položaju. I ja se na to nisam ljutio. Ali Šljivančanin i ja smo se dogovorili, ovaj, da se mora doći u određeno vreme da se to pročita i potpiše. Znači, nije imalo... on nije imao drugog izbora, jer smo mi morali informisati odeljenje bezbednosti kabineta, a ono dalje svojom linijom. U određeno vreme je morao stići dokument u Beograd. Znači, morao je potpisati. I potpisao je svaki sledeći.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Sada smo to pojasnili. Juče ste na pitanje mog uvaženog kolege Lukića govorili o... u okviru jednog vašeg izveštaja o nepravilnoj upotrebi vojne policije na vukovarskom ratištu. I kad smo već kod upotrebe vojne policije, zamolio bih vas da nam nešto objasnite. Vama su poznata sigurno Pravilo službe

organa bezbednosti i Pravilo službe vojne policije oružanih snaga SFRJ, pa bih zamolio da nam objasnite sledeće.

ADVOKAT VASIĆ: Pravilo službe vojne policije oružanih snaga SFRJ je inače dokazni predmet 435. Možemo li na ekranu dobiti ovaj dokument? Član 13, ako je moguće. Mada mislim da je to svima poznato, jer smo to do sada ovde čitali više puta, a mislim da je i svedoku poznato jer je on oficir, pa bih mu ja, dok dobijemo ovo na ekranu, pročitao o čemu se radi.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Znači: "Vojnom policijom u stručnom pogledu rukovodi starešina organa bezbednosti vojne jedinice i ustanove, u čijem se formacijskom sastavu nalazi jedinica vojne policije ili joj je pridodata. On predlaže starešini vojne jedinice i ustanove upotrebu jedinica vojne policije i odgovoran je za borbenu gotovost jedinice vojne policije i izvršavanje zadataka". Slična odredba se nalazi i u Pravilu službe organa bezbednosti. To je ovde dokazni predmet 107 a radi se o članu 23. Recite mi molim vas gospodine Karan, šta znači ova uloga organa bezbednosti kojom se on čini odgovornim za izvršenje zadataka jedinice vojne policije? Šta to predstavlja?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, organ bezbednosti kada primi zadatak od komandanta, u izvesnom smislu, u zavisnosti koja je jedinica u pitanju, znači ako govorimo o Gardijskoj brigadi, onda je ona specifična u tom smislu, ali govorimo o drugim strukturama koje imaju taj odnos između linije rukovođenja i komandovanja vojnom policijom nešto drugačiji. Svakako da organ bezbednosti znači odgovara za borbenu gotovost, za moralno stanje u toj jedinici, odgovara i za njenu popunjenost, za stručnu obuku, jer vrši i provere za popunu jedinice vojne policije novim licima. Znači, u svakom smislu odgovara komandantu jedinice za stanje u njoj. Ali organ bezbednosti nije komandant jedinice vojne policije, jer onda ona u svom sastavu ne bi imala komandanta, komandira, komandira odeljenja, komandira voda i slično. Znači, on se može posmatrati u jednom smislu kao savetodavni organ komandanta, a u drugom smislu stručan da jedinica bude sposobna da temeljno, profesionalno, planski i na zakonit način obavi svaki zadatak.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li to znači da je organ bezbednosti odgovoran za to da jedinica na zakonit način planski sprovede odluku i zadatak koji joj je postavljen komandnom linijom?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: E vidite, komandant bataljona vojne policije, ako govorimo o Gardijskoj brigadi, je za to najodgovorniji. Jer vi posmatrate ovde praktično dvojaku ulogu organa bezbednosti, znači kao savetodavnog organa komandanta po stručnom pogledu, i kao lice koje odgovara za stanje. Međutim, jedinica ne bi imala svog komandanta, ni komandira ako organ bezbednosti to radi. Onda bi bilo to više ljudi na više mesta i bespotrebno plaćanje praktično funkcija suvišnih.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ne. Meni se čini da u ovoj odredbi zakonskoj, ispravite me ako grešim, stoji da komandant komanduje, znači komandant vojne policije komanduje jedinicom vojne policije...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE:... ali za zakonitost njene upotrebe i zakonit način njene upotrebe je odgovoran organ bezbednosti. Mislim da to piše u ovom stavu. I da je organ bezbednosti dužan...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Organ bezbednosti...

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE:... da se stara da jedinica deluje u skladu sa izvršenjem zadatka i na zakonit način, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Organ bezbednosti je dužan da svaki policajac zna delokrug svog rada i da zna da postupa na zakonit način. Organ bezbednosti može imati neku odgovornost ukoliko pripadnik vojne policije postupi van propisa. Međutim, nema toga suda koji će pre osuditi organa bezbednosti, nego ovoga policajca koji je počinio neko krivično delo, razumete? Znači, u stručnom smislu, ovaj, organ bezbednosti tako se posmatra. Međutim, pre bi odgovarao komandir voda ili komandir čete ili komandant bataljona za tako neko postupanje pripadnika vojne policije, pa tek onda organ bezbednosti, na kraju možda komandant jedinice.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li mi možete sada pojasniti stav 2 ovog člana koji kaže: "U rukovođenju jedinicom vojne policije starešina organa bezbednosti iz stava 1 ove tačke ima prava i dužnosti koje imaju starešine rodova i službi vojne jedinice i ustanove u rukovođenju jedinicama rodova i službi". Kakva su to ovlašćenja organa bezbednosti u odnosu na jedinicu vojne policije?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U smislu planiranja obuke, u smislu ocenjivanja pripadnika jedinice vojne policije, jer se pripadnici vojne policije, starešinski sastav ocenjuje, u smislu nagrađivanja za rad i slično. Ne znam sada šta bih više mogao da kažem.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam lepo.

ADVOKAT VASIĆ: Zamolio bih sada samo još jednom da vidimo na ekranu Exhibit 107? To je Pravilo službe organa bezbednosti i član 23. Član 23, stranica je 18.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: U stavu 3 člana 23 kaže: "Angažovanje jedinica ili...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne vidim ga. Ne vidim ga.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Izvinjavam se.

ADVOKAT VASIĆ: Da, ovde imamo prvu stranu. Nama treba stranica broj 18. E, evo je na ekranu.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li je vi vidite, gospodine Karan?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Vidim.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala lepo. Stav 3 člana 23 kaže: "Angažovanje jedinica ili pojedinih pripadnika vojne policije na izvršenju zadataka iz delokruga organa bezbednosti..."

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pomereno mi je nešto. Ne vidim član 23.

ADVOKAT VASIĆ: Zamolio bih da se vrati prethodna stranica koju smo imali?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: E, sad vidim.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala. Ponoviću: "Angažovanje jedinica ili pojedinih pripadnika vojne policije na izvršenju zadataka iz delokruga organa bezbednosti određuje starešina organa bezbednosti iz stava 1 ove tačke, uz saglasnost pretpostavljenog vojnog starešine". Mene interesuje da li se ovde govori o svim zadacima koje organi bezbednosti sprovedu i kao nosioci, i onih zadataka u kojima učestvuju sa drugim elementima?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ovaj član 23, treći stav govori o specifičnim situacijama u kojima se može naći organ bezbednosti i jedinica vojne policije. On uopšteno kaže da bi, recimo, u primeru upada neke terorističke grupe na određen prostor, onda pojedini pripadnici vojne policije bili praktično angažovani na izvršenju zadataka iz delokruga rada našega. Svakako da drugi deo, znači celokupna jedinica vojne policije ne bi bila u tom svojstvu. Znači, komandir čete ili komandant, ili bilo koji komandir jedinice koja se angažuje, znao bi puno više kontraobaveštajnih elemenata za postupanje i za donošenje pravilne odluke rešenja zadatka, nego što bi to znali vojnici koji to izvršavaju. Suština tog člana je u tome. Ne člana, nego pasusa u tom članu 23. Ako sam bio...

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Potpuno je jasno. Evo još samo jedno pitanje i mislim da je vreme i za pauzu. Već smo prekoračili. A i vi ste, vi ste verovatno umorni. Da li sam ja dobro shvatio. Znači, ovo se odnosi na zadatke koje vojna policija izvršava u okviru delokruga rada organa bezbednosti?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam na vašim odgovorima.

ADVOKAT VASIĆ: Časni Sude, ja mislim da je vreme za pauzu?

SUDIJA PARKER: Nastavićemo u 16.10 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Gospodine Vasiću?

ADVOKAT VASIĆ: Hvala, časni Sude.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Dobar dan, gospodine Karan.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da nastavimo gde smo stali. Ja bih samo imao još jedno pitanje vezano za ovo pravilo službe organa bezbednosti i nakon toga ću preći na drugu temu.

ADVOKAT VASIĆ: Zamolio bih da nam se pokaže na ekranu, znači to je Exhibit 107, koji je trenutno na ekranu ali je stranica 11, odnosno član 6 na stranici 11, gde se navode zadaci organa bezbednosti gde su oni nosioci tih zadataka.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne vidim to. E sad vidim.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala najlepše. Mene interesuje ovaj drugi zadatak pod (b) koji glasi: "Organi bezbednosti su nosioci otkrivanja i sprečavanja neprijateljske delatnosti pojedinaca, grupa ili organizacija prema oružanim snagama i pripadnicima oružanih snaga, a organi bezbednosti JNA i prema organizacijama..."

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: "... za naoružanje i vojnu opremu"...

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE:... "za naoružanje i vojnu opremu", hvala "i zaposlenim u ovim organizacijama, usmerenim na podrivanje ili rušenje Ustavom SFRJ utvrđenog društvenog uređenja i ugrožavanja bezbednosti zemlje, kao i ugrožavanja oružanih snaga ili povredu tajnosti planova i priprema oružanih snaga za odbranu zemlje". Mene interesuje da li zapravo lica o kojima se ovde govori su ona lica koja su učesnici oružane pobune koja ugrožavaju Ustavom SFRJ utvrđeno društveno uređenje i integritet tadašnje SFRJ?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa može se tako reći.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Sada bih prešao na jednu sasvim drugu temu, a ona je vezana za ono što ste juče mom uvaženom kolegi Lukiću odgovarali - u vezi sa zadacima odseka bezbednosti Gardijske brigade kada ste vi u nju došli u rejon Vukovara. I vi ste juče rekli da ovaj odsek nije bio nadređen odsecima bezbednosti drugih jedinica koje su ušle u okvir Operativne grupe Jug. Je li sam ja to dobro juče razumeo?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Niste najbolje razumeli, jer odsek bezbednosti je bio samo u Gardijskoj brigadi, a odsek bezbednosti nema štab Teritorijalne odbrane. A mislim da motorizovana brigada koja je došla iz Kragujevca u sastav, odnosno na područje borbenih dejstava, nema odsek bezbednosti. Odsek bezbednosti praktično je imala jedino Gardijska brigada u svim brigadama bivše JNA.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Sada je jasnije. Znači, odsek bezbednosti je formiran u jedinicama ... znači u Gardijskoj brigadi i jedinicama većeg sastava, znači korpusi i... i... i dalje prema armiji, je li tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: A na nivou armije se formira odeljenje bezbednosti. Da li sam tu u pravu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, na nivou strategijskih sastava Armije, Ratnog vazduhoplovstva i protivvazdušne odbrane i Ratne mornarice.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Sad u ovakvoj situaciji, dakle odsek bezbednosti Gardijske brigade, vi kažete, nije bio nadređen organima bezbednosti jedinica koje su ušle u sastav Operativne grupe Jug. Je l' sad to dobra formulacija?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno. Nije bio pretpostavljen ni nadređen, kako vi kažete.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći onda ko je vršio kontraobaveštajnu kontrolu i stručno rukovođenje organima bezbednosti ovih jedinica koje su ulazile u sastav Operativne grupe Jug, a nisu bile Gardijska brigada?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam juče rekao da je znači 80. brigadi kragujevačkoj pretpostavljeni organ bezbednosti bio u korpusu u Kragujevcu.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: To je 24. korpus, ako se dobro...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste, jeste. Kragujevački korpus.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: A za druge jedinice?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Za štab TO, pretpostavljena struktura je mogla biti samo u strukturi Prve vojne oblasti.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li je za 20. partizansku brigadu takođe 24. korpus mogao biti pretpostavljena komanda?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne mogu da se setim odakle je ona došla, ovaj.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ova brigada je došla iz Požarevca, i nju je zamenila 80. motorizovana brigada u rejonu Vukovara?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne mogu da pouzdano tvrdim kojoj liniji je ona pripadala. Ako je pripadala Dunavskoj diviziji, onda je mogla da bude potčinjena Novosadskom korpusu. A ako je pripadala nekoj drugoj strukturi, onda bi bilo sigurno Prvoj... Prvoj vojnoj oblasti, odnosno da kažem, da drugi nadređeni bi bila Prva vojna oblast. Nisam siguran.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Mene interesuje sada nešto sasvim drugo. Da li, imajući u vidu ove vaše odgovore, ako je 24. korpus dakle nadređen... Izvinite. Ako je odsek bezbednosti 24. korpusa nadređen organu bezbednosti 80. motorizovane brigade i od njih prima izveštaje, kome te izveštaje obrađene dalje šalje 24. korpus o tome šta radi 80. brigada u rejonu Vukovara?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, šalje odeljenju bezbednosti Prve vojne oblasti.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Organ bezbednosti štaba Teritorijalne odbrane ste takođe rekli, šalje izveštaj verovatno odeljenju bezbednosti Prve vojne oblasti. Da li se možemo složiti da za ovu teritoriju koju pokrivaju ove jedinice bi odeljenje bezbednosti Prve vojne oblasti bilo odeljenje koje vrši... koje objedinjava informacije i stručno usmerava rad svih organa na ovoj teritoriji?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da. Svih, osim organa bezbednosti Gardijske brigade. Tako se može reći. I tako je u praksi bilo.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da. Vi ste rekli da ste kao organ, to jest kao odsek bezbednosti Gardijske motorizovane brigade da ste slali vaše izveštaje direktno pomoćniku šefa kabineta saveznog sekretara za obaveštajne poslove...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Za bezbednosne poslove.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Za bezbednosne poslove, izvinjavam se?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li to znači da su se sve ove informacije sa terena u Vukovaru svih jedinica koje su se tamo nalazile, uključujući i Gardijsku brigadu, objedinjavale tek na nivou prvog odeljenja Uprave bezbednosti koja je dobijala izveštaje i od Prve vojne oblasti i od odeljenja bezbednosti Prve vojne oblasti, i od pomoćnika šefa kabine SSNO-a za bezbednost?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno. Vrlo precizno, tako, tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Dakle, operativno odeljenje Uprave bezbednosti je imalo pregled situacije na osnovu izveštaja koje je dobijalo na celokupnoj teritoriji na kojoj su izvođena borbena dejstva u okolini Vukovara?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala. Ja vam samo moram, imajući u vidu ono što ste juče govorili o vašem dolasku u ovaj rejon, i činjenici da su u jednom trenutku kod vas došli predstavnici odseka bezbednosti 24. korpusa da se raspitaju o situaciji na terenu na koji je trebala da dođe 80. motorizovana brigada, koja je njima potčinjena, vi ste nam rekli juče da ste dali sve potrebne informacije oficiru koji je, vi ste rekli, potpukovnik Petrović, ako se dobro sećam?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Žika Petrović i još jedan. Žiku znam iz Bijeljine. Zato.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li vam nešto znači pukovnik ili potpukovnik Jeftić?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Nisam, ovaj, siguran u to prezime.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Nakon toga ste rekli da je kod vas došao načelnik bezbednosti 80. brigade, kada je ona već došla u rejon Vukovara. I rekli ste da ste razgovarali, koliko sam ja shvatio, o nekoj budućoj pomoći ili saradnji. Ako nisam dobro shvatio, vi me ispravite, o čemu ste razgovarali sa ovim načelnikom bezbednosti?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa, slično tome što ste vi formulisali. Znači, bez preke potrebe da se, ono, šire upoznaju sa stanjem na terenu, ovaj, mi smo dogovorili ako bude bilo potrebno da, naravno, to će svako ceniti u svojoj, što kažu, zoni, ako bude bilo potrebno, onda ćemo razmeniti informacije i da ćemo se videti i čuti. U tom smislu, naravno. Bez pisanog traga nekog i bez, ne znam, ovaj, nečeg drugog.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Vi ste nam juče rekli da on nije vama, niti vašem odseku, slao izveštaje i da nije dolazio redovno na referisanja, niti da je se javljao drugim oficirima iz vašeg odseka. Da li sam to dobro shvatio?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, ja nisam rekao da on nije dolazio redovno. On nije dolazio uopšte na referisanje, jer nije imao potrebe da dolazi, niti smo ga mi zvali. A on je sam znao da ne bi mogao ni da prisustvuje tim referisanjima, tako da... Ja sam se s njim, kažem, video možda u vrh glave tri puta, dva do tri puta. I ne pamtim nešto da smo tada mi razmenili informacije koje bi bile od značaja za ili rukovođenje u stručnom smislu, ili za komandu brigade.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Šta biste rekli ako vam kažem da smo ovde čuli svedočenje da je organ bezbednosti 80. brigade dolazio da raportira, odnosno da referiše i to vama lično, kao predstavniku nadređene komande? Da li je to istina?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja se takvog referisanja ne sećam.

ADVOKAT VASIĆ: Časni Sude, referenca svedočenja o kojem sam sada govorio je stranica 8.697 i 8.698.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Takođe, ako bih vam rekao da smo čuli ovde svedočenje da su ovi dolasci načelnika organa bezbednosti 80. brigade bili svakodnevni, na dnevnoj osnovi, i da su predstavljali referisanje, da li bi rekli da je to istina?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ma nije bilo govora o dnevnome referisanju, o dnevnim obilascima. Ja to demantujem da to nije tačno.

ADVOKAT VASIĆ: Referenca za ovo svedočenje je stranica 8.653.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Gospodine Karan, recite mi sada da li se sećate, da se vratimo na ona dešavanja 18., 19., 20., da li se sećate kada je i da li ste videli, kada je Vesna Bosanac dovežena u Negoslavce?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ja Vesnu Bosanac nisam video od onog momenta kad sam dobio zadatak, odnosno na moj predlog Šljivančanin je izdao zadatak da se pare odnesu u naše prostorije, i da se komisijski utvrdi sadržaj, odnosno koliko toga sve ima. Više je nisam video sve do, znači, sledećeg dana u bolnici znači, to je bilo 20., rano pre podne.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Kada ste... Da li znate kako je ona sutradan, 20. kako kažete, došla do Vukovara? Ko je odvezao, kad je odvezao i po čijem naređenju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći kada ste došli u bolnicu, gde ste videli gospođu Bosanac? Koliko je tad otprilike sati bilo i s kim je bila u društvu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Mislite na 20.?

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da, mislim kada ste je ponovo videli 20. jedanaestog, kako kažete?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, bila je u istoj onoj prostoriji u kojoj sam bio s njom prethodnog dana. Ne mogu da se setim da li je tu bio još... Bilo je tu više lica, a sad da budem tako siguran da kažem... Znam da je Njavro doktor tu što kažu kretao se, ali za druga lica ne bih mogao sa sigurnošću da tvrdim kao za doktora Njavra. Može biti da je tu bio i Ante Arić, ali nisam siguran. Može biti.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći otprilike koje je to vreme moglo biti, kada ste vi došli u tu prostoriju i kada ste je videli?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa možda pola devet, devet. Tu pre, znači... Pazite, ja 15 godina o ovome nisam, ovaj, razmišljao.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Potpuno se slažem i... i baš u minut je teško...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pretpostavljam da je bilo... bilo je ranije, da. Rano. To je već pola devet, otprilike. Ne mogu tačno da odredim.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Pitaću vas ovako, možda će biti jednostavnije. Da li je to bilo pre onog sastanka o kome ste čuli, sa medicinskim osobljem ili posle?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Posle. Bio sam tad praktično i saznao da je smenjena, da ima drugi upravnik i to. Ali meni to tad nije bilo nešto posebno da moram da pamtim i da... da se s tim bavim.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Sada ću napraviti jednu malu digresiju i pitaću vas da li se sećate ili da li znate gde je Marin Vidić spavao 19. jedanaestog na 20. jedanaesti? Ako je spavao uopšte, gde je spavao?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, posle boravka s nama i dolaska i odlaska naših pretpostavljenih, Marina Vidića je preuzela ekipa krim - tehničara koji su s njim trebali da obave razgovor na određene teme. I ja ne znam gde je on odveden, da li je spavao tu noć, i ako je spavao, gde je prenoćio.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Kada njega vidite sledeći put?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Sledeći put ga vidim u drugom BOV-u u koloni koja je bila formirana za kretanje za Sremsku Mitrovicu.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Recite mi, da li je Vesna Bosanac još uvek bila u bolnici kada ste vi iz bolnice otišli?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li ste ikada čuli da su Vesna Bosanac, doktor Njavro i Marin Vidić bili u kasarni 20. jedanaestog 1991. godine, ili vam je to nepoznato?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Nepoznato mi je. Sa tog.... Sa ove vremenske distance jesam čuo, ali tada potpuno nepoznato.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da li nam možete reći kada ste videli, kako kažete, da su Vesna Bosanac, doktor Njavro i Marin Vidić došli u Negoslavce 20. jedanaestog 1991. godine?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, vrlo precizno ću vam reći. Znači, ja nisam video kada su došli i kako su došli. Samo sam ih zatekao, znači u formiranoj koloni, ako računamo da je vojna kolona od tri i više motornih vozila, znači tad sam ih video u Negoslavcima 20. - ako ne računam Vesnu Bosanac pre podne i doktora Njavru.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li znate po čijem su naređenju oni dovedeni u Negoslavce tada?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Mislite u...?

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: U toj koloni?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U toj koloni. Naravno. Znači, ja sam ga dobio u prostoriji znači koju je Vesna zvala... Vesna Bosanac zvala "krizni štab". Znači, tu sam dobio zadatak da odem u Negoslavce i da formiram kolonu, jer će biti sprovedeni u Mitrovicu Marin Vidić Bili i doktorka Bosanac. Naređenje je dao major Šljivančanin.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Recite mi sada, koliko je bilo sati kada ste videli tu oformljenu kolonu i ove... ova lica u koloni?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Kažem vam, moglo je biti osam uveče, moglo je biti devet, moglo je biti nešto ranije, ali pretpostavljam da je neko to doba, jer je bio dobar mrak.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ako vam ja kažem da je to bilo negde oko jedanaest, i da je bio dobar mrak, jer se u novembru smrkava u pet sati, da li biste se sa mnom složili, jer smo mi ovde čuli jedno svedočenje, referenca je stranica 695, da je gospođa Bosanac u deset sati uveče 20. jedanaestog saslušavana u kasarni u Vukovaru, i nije mogla biti u Negoslavcima u konvoju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Mislim da je to netačno, jer znam po referencama kad sam stigao u Bijeljину i koliko mi vremena treba uz svo ono kruženje tamo, gubitak možda pola sata ili 40 minuta u Mitrovici, ovaj, da nije moglo biti 22.00 časa uveče. Moglo je biti ranije, i bilo je ranije sigurno. Jer ja bih u tom slučaju stigao oko ponoći u... u... u Mitrovicu a mislim da je to bilo sigurno ranije.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći ako se sećate, kojim ste putem išli, ova kolona kojim je putem išla za Mitrovicu? Ako se sećate, da li direktnim putem ili nekim obilaznim i tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Najkraćim putem, ovaj: selo Berak, posle Šid, autoput, Mitrovica.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: A ovo vas... ovo vas pitam jer smo ovde čuli svedočenje da je ova kolona išla preko Beograda za Sremsku Mitrovicu?

ADVOKAT VASIĆ: Referenca je strana 1.557.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li imate saznanja o tome da je prvo kolona došla u Beograd, na Dedinje, a nakon toga da je išla za Mitrovicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, to je... nije tačno. Znači, sasvim odgovorno tvrdim da znači nije imalo potrebe, pre svega, da se ide za Beograd, a drugo, zadatak je bio jasan i jednostavan – sprovesti lica iz Negoslavcaca u Mitrovicu. I niti sam ja smeo, niti je vođa kolone smeo da to naređenje promeni. I nismo ga promenili, nego smo to tako i sproveli.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ako ste išli pravo za Sremsku Mitrovicu, i ako nije bilo zadržavanja, da li ste mogli da stignete u Sremsku Mitrovicu u četiri sata ujutru, i da to bude razlog negodovanja stražara?

ADVOKAT VASIĆ: Referenca izjeve na stranici 1.557 transkripta.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da to bude razlog negodovanja stražara zašto se dovode ljudi u cik zore?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Potpuno netačno, jer ja sam u to vreme već spavao kući... u Bijeljini.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Recite mi... Hvala vam najbolje. Recite mi gospodine Karan, ovi oklopni transporter koji su vas pratili, da li su vas oni pratili do Šida, ili su vas pratili i dalje, van teritorije borbenih dejstava?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Znači, vojno - policijsko vozilo marke PUH u kome je bio pokojni kapetan Božić Mile i dva oklopna vozila su se razišla sa mnom. Ja sam najkraćim, pošto Mitrovicu poznajem, najkraćim putem kroz sela došao do Kuzmina i spustio se dole u Bijeljini.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Pitaoh bih vas nešto sada za Marina Vidića. Da li znate odakle je Marin Vidić doveden u Negoslavce 19. jedanaestog, dakle 19. jedanaestog 1991. godine i u koje je to vreme bilo? Da li se sećate?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, ja sam Marina Vidića znači video i boravio s njim jedno vreme u kancelariji kriznog štaba u bolnici. Posle toga otišao po svom zadatku. Nisam ga video, niti znam gde je bio posle mog odlaska, sve do dolaska u prostorije odseka bezbednosti uveče negde oko 21.00, 22.00, mislim zaista ovaj, ne mogu baš to vreme, ali znam da nije bilo, ovaj, kasnije nešto posebno. Znači, posle referisanja našega koje je bilo negde oko 20.00, da kažem, uobičajenoga, računam da je negde možda sat i po vremena posle toga on doveden kod nas. Jer znam da su generali došli negde posle 22.00 otprilike u naše prostorije.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Da li nam možete reći ko je naredio da se Marin Vidić dovede i ko ga je doveo, ako znate?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne znam ko ga je doveo direktno. Ja sam bio u... tamo nešto radio, ovaj, a mogu da pretpostavim ko je naredio da se dovede tu, ali ne znam koliko pretpostavka važi kao korektan odgovor.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Pretpostavka ne važi. Tako da ćemo krenuti dalje. I pitaću vas: Ko je prvi obavio razgovor sa Marinom Vidićem?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Mislite u prostorijama organa bezbednosti ili na neki drugi?

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Mislim u prostorijama organa bezbednosti gde je bio doveden?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa, ja vam ponovo govorim da sam juče o tome pričao, da tu nije bilo klasičnoga razgovora, u smislu: "Gospodine, vaše ime i prezime, ime oca, majke, i tako dalje", znači, u tom smislu. Mi smo započeli jednu komunikaciju, koju bih mogao reći čak, da je on preuzeo od nas i stvarao atmosferu nekog neusiljenoga držanja, što je nama čak, mogu vam reći, u tom trenutku i odgovaralo. Znači, nije bilo službenog nekog odnosa, bilo kakve brutalnosti, bilo kakvog vređanja, i da ne kažem, upotrebe fizičke sile i slično. Sasvim jedan, rekao bih da je to bio možda kao da smo prijatelji, pa se eto našli, jer tako se odjednom to stvorilo. Ja ne znam kako je to sve uspelo, ali je tako, da kažem, to je možda, ovaj, sve čudno, ali tako je bilo. Jer on je takav čovek zapravo. On je... ume da se snađe u novonastalim situacijama, i verovatno je smatrao da će mu tako biti lakše.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ja to razumem, ali moje pitanje bi sad išlo u jednom pravcu koje je čisto formalno. On tada nije bio lišen slobode, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Kako je on se osećao, ja ne znam. Ali tog trenutka još uvek njemu to nije bilo saopšteno. Mislim, i najmanji je problem bio to da se i saopšti ili... ili šta bi to za njega značilo da jeste ili nije, kad je on praktično tu gde jeste. Da li nešto menja ako mu se kaže: "Ovoga trenutka si sad lišen slobode" ili onog trenutka kada je doveden kod nas. Mislim, šta to njemu menja situaciju... u kojoj se nalazi?

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ovo moje pitanje je da li je on pozvan na informativni razgovor, znači još uvek nije lišen slobode? I ako je pozvan na informativni razgovor, da li je na informativni razgovor pozvan kao politička ličnost ili je na informativni razgovor pozvan kao pripadnik štaba odbrane Vukovara?

ADVOKAT LUKIĆ: Mogu da prigovorim?

SUDIJA PARKER: Možda prvo da saslušamo odgovor.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, on jeste doveden kod nas radi obavljanja jednog oblika informativnog razgovora. Međutim, situacija je takva bila da taj razgovor nije sproveden. Rekao sam vam jučer da njegov nastup, da u kameru iznese kao politička figura, znači kao poverenik Vlade Hrvatske za područje Vukovara, da iznese svoj stav o generalnoj politici Republike Hrvatske prema JNA, o Franji Tuđmanu u pogrđnom smislu. Mi smo mislili da bi to imalo propagandnog efekta, saopštavanjem preko neke od televizijskih stanica u Srbiji. Međutim, takvu našu nameru, dolaskom generala Vasiljevića i Tumanova, je raspršio njihov stav, da bi to imalo kontraefekat praktično, jer čovek ako se nalazi tu gde jeste i priča protiv svog predsednika, protiv politike kojoj je on pripadao do tog momenta dok nije bio u bolnicu, razumete, obuhvaćen akcijom naše vojske, da bi bilo apsurdno i da ne bi imalo svoj smisao onako kako smo mi to u prvi mah zamislili. Ja sam se složio s tim. Mislim da je to bila loša procena i moja i mojih kolega.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala na odgovoru.

ADVOKAT LUKIĆ: Gospodin Lukić, ako?

SUDIJA PARKER: Izgleda da je prošao taj trenutak.

ADVOKAT VASIĆ: Dobro. Hvala.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Gospodine Karan, hajde da... da napravimo opet jednu digresiju. Pominjete stalno ove generale. Da li su generali Tumanov i Vasiljević došli zajedno to večer ili odvojeno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ako mislite na ulazak u našu prostoriju, mogu uslovno reći zajedno, jer je jedan ušao, a drugi se malo zadržao onako na vratima. Mogu reći da su zajedno došli. Da li su došli na područje borbenih dejstava, odnosno u područje Vukovara, ja ne znam da li su zajedno došli. To je što se tiče preciznijega mog odgovora.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala. Da li se sećate u periodu 19. – 20. novembar koliko je puta Marin Vidić doveden u prostorije odseka organa bezbednosti kod vas dakle, u ovu kuću?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa naravno da se sećam. Osim 19. naveče, Marin Vidić nikada više nije video naše prostorije.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: A ako vam kažem da je on 20. jedanaestog uveče oko 22.00, 23.00 časa doveden u vaše prostorije, da je razgovarao sa tri kapetana, i da je nakon toga lišen slobode i zatvoren u podrum, a da nije otišao sa konvojem za Sremsku Mitrovicu, šta biste vi rekli?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja bih rekao da sam onda i Vesnu Bosanac dva puta vozio u Mitrovicu, i da sam dva puta bio u Bijeljini, i da sam dva puta išao po gitaru, i da sam dva puta imao problema sa lokalnim stanovništvom - što nije tačno.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. A ako vam ja kažem da smo ovde čuli svedočenje da gospodin Marin Vidić nije bio u konvoju sa gospođom... sa gospođinom Njavrom, sa Ante Arićem i Vesnom Bosanac, šta biste vi na to rekli?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: To bi bila notorna neistina, jer je Marin Vidić Bili sa doktorom Njavrom, Vesnom Bosanac i Antunom Arićem zaista doveden 20. noću u Sremsku Mitrovicu u zatvor. Druge istine nema.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Ako vam kažemo da smo ovde čuli svedočenje da je nakon što je Vesna Bosanac odvedena iz kasarne, i nakon što je s njom obavljen razgovor u 22.00 uveče 20. jedanaestog, da je onda odvedena u konvoju za Sremsku Mitrovicu, a da je, kada je ona izvedena na razgovor još u 22.00 sata, Marin Vidić ostao u kasarni i da ga ona kasnije nije videla dok se nisu našli u Zagrebu, šta biste vi rekli?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne znam šta je ko govorio ovde pred ovim časnim Sudom, ali ja mogu da kažem ono što sam ja uradio i kako je to teklo. Znači, ne postoji druga istina, osim ove koju govorim. Znači, četiri lica sam predao u zatvoru u Sremskoj Mitrovici, u konvoju o kome sam vam pričao, i povodom mog odlaska u Bijeljinu.

Mislim, sad... to je potpuna i sušta istina, jer ne bih mogao da vam govorim kako je Vesna Bosanac izgledala kada je odvezena tamo, što nije možda lepo da govorim pred ovim časnim Sudom. I ova tri lica, čija sam imena spominjao, ležali na asfaltu, gde je bilo već hladno vreme i tako dalje.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam.

ADVOKAT VASIĆ: Samo reference za moje uvažne kolege i Sud su stranice 1.557 i 695 - za ono što sam malopre pitao.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Nije sporno da je Vesna Bosanac odvezena to veče. Sporno je da imamo svedočenje da Marin Vidić nije bio u tom konvoju. Da li ste vi sigurni da je on bio u tom konvoju i da ste ga tada odveli u Sremsku Mitrovicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne znam da li zaista toliko puta treba da ponovim da sam to lice sa takvim zadatkom sproveo u delo, i odveo to četvoro ljudi u zatvor u Sremsku Mitrovicu toga dana. A vreme? Da li je sad sat gore ili dole, zaista ja se izvinjavam što ne mogu da se setim tačno. Značilo bi... Zapravo bi značilo - da ja nisam izvršio naređenje moga pretpostavljenog, a o tome ga nisam obavestio. Jer ja ako nešto uradim, onda nema potrebe da se nešto posle o tome raspravlja. A takvoga slučaja nije bilo.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam. Recite mi samo još jednu stvar. Vi nakon što ste otišli sa ovim konvojem, ne znate da li su generali bezbednosti, gospodin Vasiljević i gospodin Tumanov ponovo dolazili u Negoslavce? Da li sam tu u pravu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, ne. Mi smo tu kratko, ovaj, se s njima... U stvari, zadržali su se onoliko koliko su oni hteli, a nije to bio neki dugi razgovor. Oni su bili zadovoljni, i napustili su našu prostoriju. Gde su išli posle toga, ja nisam znao, niti sam... niti su me oni o tome obaveštavali.

ADVOKAT VASIĆ – PITANJE: Hvala vam gospodine Karan. Ja vam se zahvaljujem na svim vašim odgovorima.

ADVOKAT VASIĆ: Trajalo je zaista dugo. Ali evo, ja sam završio moje unakrsno ispitivanje. Hvala časni Sude.

SUDIJA PARKER: Hvala vama. Gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Dobar dan, časni Sude.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: ADVOKAT BOROVIĆ

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dobar dan, gospodine Karan.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dobar dan.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li znate ko je kapetan Miroslav Radić, i da li znate za kapetana Miroslava Radića?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dolaskom u zonu borbenih dejstava nisam znao. Nikad ga vidio nisam. Čak ni u... do čini mi se samog pada Vukovara, odnosno, da sam ga tada upoznao. Možda pri kraju operacija.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Juče ste na pitanja gospodina Lukića rekli da ste razgovarali sa doktorom Njavrom, i da ste tom prilikom istog upitali za svog prijatelja doktora Dejanović Radomira, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li biste bili ljubazni da nam malo bliže kažete šta ste to razgovarali i šta znate o Radomiru Dejanoviću? Malo bliže zbog Pretresnog veća?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Može. Zapravo, kada sam ja razgovarao sa kapetanom Simićem, on mi je pokazao, kaže: "Evo, ovo vam je... ovo ti je doktor ovaj, Njavro". Ja sam, čini mi se, potrčao za njim da ga pitam: "Doktore, da li vi poznajete doktora Dejanovića?" On je rekao: "Da, poznajem ga". Pitao sam ga gde je. Kaže on da je u Borovu selu, i ja sam njemu u tom trenutku samo rekao: "On je moj dobar školski drug. S njim sam bio u Beogradu u školi". Nisam rekao koja je škola bila. To je bilo sasvim... sav naš razgovor vezan za doktora Dejanovića.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Da li je Radomir Dejanović rođen 1956. godine u selu Branjina, Beli Manastir?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne znam tačno. Znam da je godište isto kao i ja, jer smo u istu školu išli, istog dana smo bili na pregledu medicinskom za vojnu gimnaziju kad smo konkurisali u proleće 1970. godine. Ne znam da je rođen baš u tom selu. Znam gde mu je rođen njegov otac. Znam mu oca, ovoga, Mihajla. Znam, i bio sam u kući, da je Mihajlo nastavnik muzičkog vaspitanja u školi u Boboti. Znam da je vodio kulturno - umetničko društvo i da je svirao tamburu, to je kordunaški instrument. Znam da mu je majka radila u fabrici obuće "Borovo". Znam da je njegov otac zajedno sa svojim bratom iz Vere, selo Vera pored Vukovara, napravio kuću u Belim vodama u Beogradu, neselju Bele vode u Beogradu. Tu kuću je Radomir koristio dok je studirao u Beogradu, prvo Stomatološki fakultet jednu godinu, pa napustio, pa onda, ovaj, Medicinski. Znam kako je polagao, jer sam se s njim družio...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR:... I tako dalje.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Dakle, on je studirao u Beogradu, a kao hirurg radio u Vukovaru, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja znam njegovu želju da bude hirurg, zbog koje je i napustio prvo logorovanje u Vojnoj akademiji. Jednostavno, promenio je stav, jer je on mene prevario, toliko smo bili dobri, jer ja sam kao odličan đak u vojnoj gimnaziji bio određen praktično da moram ići na Tehničku akademiju u Zagreb. On je bio nešto slabiji đak od mene, i ubedio me u dečaćkim tim razmišljanjima da je bolje da idemo na

pešadiju - da budemo generali, što sam ja isto kao dečak to shvatio da će general biti lako da se postane.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, referenca za sve ovo što sam... što sam pitao je Dokaz broj 350 u ovom predmetu i transkripti 1.639 do 1.640. A pošto je odgovorio i više nego što sam pitao, takođe referenca za sve ove odgovore je transkript 1.678 do 1.681. Greška je u transkriptu, piše 1.369, a treba da bude 1.678 do 1.681. I dalje nisu ispravili, ali mislim da to nije neki veliki problem. Znači, 1.678 do 1.681. Dobro.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pomenuli ste Antu Arića?
SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gde ste ga prvi put videli tih dana?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, prvi puta sam čuo za ime Antu... Ante Arić od doktorke Vesne Bosanac kad sam zatekao njega u prostoriji koju je ona zvala "krizni štab". To je bila njena prostorija. Mlad je tad bio, mlad, lepuškast čovek, crn. Tad je imao doduše i bradu, možda šest dana nebrijanja, otprilike šest, sedam dana, ovaj, rekao bih zgodan dečko.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li se sećate kako je bio obuven? Šta je imao na nogama?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da. Imao je žute čizme koje smo mi zvali "Kanadanke", a koje su nosili pripadnici ZNG. Čak sam mu ja to i sugerisao, pa sam mu rekao da ako je lekar, odnosno medicinsko osoblje, otkud mu čizme. On je to brzo skinuo i nešto drugo obukao. Mislim da neke c... cipele, ovaj...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, referenca za ovo pitanje je transkript 1.535.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li biste bili ljubazni da nam kažete dakle ovo što vas je pitao kolega Vasić, vi ste u Sremsku Mitrovicu zajedno sa kapetanom Božićem, između ostalih, odvezli, odnosno odveli doktora Njavra, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tako je.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li je u tom konvoju, kako ste ga nazvali, u bilo kom trenutku bio kapetan Radić ili nije? Za Sremsku Mitrovicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ma nikad. Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Bili ste kapetan prve klase. Gde su... Kakva vam je bila uniforma i gde su vam se nalazili činovi?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, ja sam imao uniformu M77, činovi na ramenima – četiri zvezde s jednim onim okruženjem oko... oko zvedica.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A kapetan koliko ima zvezdica, znači... ?
SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ima tri zvezdice. A kapetan prve klase ima četiri.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT BULATOVIĆ: Časni Sude, referenca za ovo je 1.634, a redovi od 15 do 19.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: I na kraju gospodine Karan, u bolnici, u vremenu koje ste vi proveli, da li ste čuli ili videli da je na bilo koji način kapetan Radić učestvovao u radnjama trijaže ili neke druge radnje kojoj ste vi bili prisutni?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja vam kažem, ja tog čoveka nisam znao, a sad kad ga pogledam, i ono vreme kad sam bio s njim posle - ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, ja nemam više pitanja. Zahvaljujem se.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Boroviću.

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore?

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC MOORE

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, dozvolite da pokušam da razjasnim vaš iskaz, celokupni vaš iskaz u odnosu na 20. novembar. Vi ste u bolnicu otišli otprilike između 6.00 i 7.00 časova ujutro. Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa oko 6.00 sati. Kažem da sam možda stigao oko 7.00.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U bolnici ste ostali do otprilike 11.00 časova pre podne ili 10.00 časova, u to vreme. Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Moglo bi se tako reći.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U Negoslavce ste se vratili, koliko se sećate, i odatle ste otišli između 19.00 i 20.00 časova, je li tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Nisam vas dobro pratio. Molim vas ponovite?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pitam vas kada ste otišli iz Negoslavaca 20. novembra uveče?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Gde bih ja otišao iz Negoslavaca? U Mitrovicu, ako me računate, znači to je moglo biti negde oko 20.00, 21.00, 22.00. Zaista ja ne mogu da kažem tačno vreme, jer da... da sam imao mogućnost da o ovome pričam s nekim, možda

bih se i setio nešto bliže, ali znam sigurno šta je rađeno 20. Ali vreme... Mrak je bio dobar, a kući u Bijeljinu sam stigao negde između jedan i dva sata noću.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dakle, iz bolnice ste otišli negde između 10.00 i 11.00 časova, vratili se u Negoslavce, otišli ste iz Negoslavaca kada je već pao mrak, mislite negde između 20.00, 21.00 ili 22.00 uveče. Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znači, u odnosu na svedoka za koga svedočite, gospodina Šljivančanina, vi ne možete da pomognete Pretresnom veću u pogledu vremena, u bilo kom pogledu od kada ste otišli iz bolnice pa dok niste otišli iz Negoslavaca. Dakle, između 10.00 i 11.00 časova pre podne, pa do 20.00, 21.00 ili 22.00 časa uveče, vi ne možete da date nikakvo svedočenje za taj vremenski period a vezano za gospodina Šljivančanina? To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja kad sam otišao iz bolnice, ne znam više šta je on radio. I ja se zaista s njim više nisam video do mog povratka iz Bijeljine.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znači, čak i dalje, pošto ste otišli iz bolnice oko 10.00 i 11.00 časova pre podne 20. novembra, vi ne možete da pomognete ovom Sudu u pogledu davanja bilo kakvih iskaza vezano za gospodina Šljivančanina posle tog perioda. Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne znam da li pomažem s ovim što sam rekao do sada. Ne vidim svrhu da vi tako tvrdite da ja ne mogu pomoći. Ja sam rekao šta... šta me ko god pitao, iza toga stojim. A vašu konstataciju ne razumem. Mislim, ne znam šta znači za mene da ne mogu da pomognem Pretresnom veću?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja mislim na svedočenje, direktno svedočenje o tome šta je radio gospodin Šljivančanin. Vi ste otišli iz bolnice i tada ste poslednji put videli gospodina Šljivančanina. I to je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno da je tačno, ali ja ne mogu da pomognem u tome, jer ne znam šta je Šljivančanin u to doba radio. Ja znam šta sam ja, i o tome pričam. Da li je to dovoljno za Pretresno veće, ja ne znam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ne možete da kažete šta se događalo na području Vukovara posle vašeg odlaska iz bolnice tog jutra. To je tačno, zar ne? Vi ste otišli u Negoslavce?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ne možete da kažete šta se dogodilo u kasarni. I to je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne mogu da kažem gde god nisam bio, ne mogu da kažem ništa. Znači, samo mogu da kažem o aktivnostima koje sam ja sprovodio i kojima sam prisustvovao, ili događaju nekom kojem sam prisustvovao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne možete da kažete ništa o takozvanoj sednici Vlade. I to je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno da ne mogu, kad nisam na njoj bio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne možete ništa da kažete ni o odabiru zarobljenika koji su završili na "Ovčari", to je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne mogu, jer nisam u tom, kako vi kažete, odabiru, učestvovao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da onda radimo na pretpostavci, da kažem da ste otišli u 21.00 čas, kao neki kompromis, a ne da bih vas u nečemu uhvatio, nego kako bismo našli neko zajedničko vreme. Da li ste videli ijednog od svojih kolega iz organa bezbednosti u Negoslavcima 20. novembra uveče?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U koje vreme?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pa, rekao sam u 21.00 čas?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam rekao da kad sam se vraćao za gitaru gospodina Marina Vidića, da sam tamo zatekao, odnosno najverovatnije je bio Srećko Borisavljević, odnosno znam po... po figuri, jer bi drugu figuru zapamtio drugačije. To mi je ostalo u sećanju.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ako govorimo o Marinu Vidiću Bilom, a nećemo ulaziti u to da li neko kaže da je on bio tamo ili nije, da pretpostavimo prema vašem opisu da se on tamo nalazio, znači da ste otišli tamo po tu gitaru nekoliko trenutaka pre nego što ste krenuli za Sremsku Mitrovicu? To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li vam je poznato da je gospodin Vukašinić... izvinjavam se, ponovo ću da krenem. Da li ste vi rekli da ste videli Borisavljevića ili Vukašinića?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Gospodin Vukašinić je za 35 santimetara viši od... od Borisavljevića i ja kažem... u... u toj relaciji da bih sigurno znao da je u tom trenutku bio ili Šljivančanin ili Vukašinić, pošto su oni sličnih, da kažem, slične visine. Nijedna takva osoba nije bila, i to mi je ostalo urezano u sećanju. Znam da je sedio u jednoj stolici i bio nešto pognute glave kapetan Borisavljević. Definitivno moj odgovor, i mislim da je to bio on.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znači, gospodin Borisavljević je bio u prostorijama organa bezbednosti, tamo gde se nalazila kancelarija organa bezbednosti? Da li je to ono što kažete?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da, upravo to. Upravo to.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li kažete da niste videli nijednog drugog člana organa bezbednosti da je bio prisutan u toj kući ili na tom mestu kada ste se vratili?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ja znam da je kapetan Karanfilov i stariji vodnik Momčilović - da su otišli za Beograd pre mene, u toku dana. Za Vukašinića i Šljivančanina ne znam gde se nalaze, ali sam tu zatekao, pri povratku za... za gitaru - kapetana Borisavljevića. Nisam s njim pričao, jer je to bilo trkom, trkom da prođem kroz

tih nekoliko ljudi koji su me psovali tamo, što idem po to, jer su čuli kad je on to glasno rekao - da mu... da mu treba gitara. I ja sam se trkom vratio. Znači, to je moglo trajati sve ukupno možda koliko 100 metara mogu da pretrčim za 15 do 20 sekundi, u jednom i u drugome smeru... u odnosu na moje godine tada.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Sve što ja želim da znam je da li ste videli nekog drugog pripadnika organa bezbednosti osim Borisavljevića? To je sve što sam ja pitao. Da li je odgovor ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Nikoga drugog osim Borisavljevića.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Očigledno gospodin Vidić je želeo svira gitaru, a vi ste u napadu ljubaznosti odlučili da mu tu gitaru donesete. Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, ja nisam imao nikad nikakav napad, ovaj, ja sam samo pokušao da se kao oficir JNA ponašam u skladu sa obavezama koje mi inače služe prema građanima, bez obzira u kakvoj su se oni situaciji nalazili u odnosu na mene. Mi, oficiri JNA nismo bili niti agresivni, i strogo smo se... strogo smo poštovali propise. Čak i izgled je morao biti u skladu sa tim. I vladala je velika disciplina, a pogotovo u Gardijskoj brigadi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja ne znam koji ste vi prevod dobili, ali ja nisam govorio o napadima, ja sam samo rekao da ste vi dali gitaru gospodinu Vidiću kao znak ljubaznosti. Ja nisam hteo da kažem da ste vi njega napadali ili napadali sa gitarom, već da ste mu naprosto kao čin ljubaznosti tu gitaru dali?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam i shvatio da je to... da ste vi rekli kao čin ljubaznosti, ali ste rekli kao "napad ljubaznosti". Ja napad nemam, nego sam mogao sprovesti čin ljubaznosti u svakom slučaju, i to sam i uradio. Mislim, nije... prevod mi je bio u tome smislu - da sam dobio "napad ljubaznosti" da mu dam gitaru. I shvatio sam to satirično nekako, ovaj, da mi postupamo drugačije u odnosu na tu konstataciju.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne. Kasno je, ali ja nisam rekao da ste ga vi napali gitarom ili bilo šta slično. Ja samo hoću da utvrdim da li ste vi njemu doneli gitaru? Da li u tom pogledu možemo da se složimo?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam shvatio da vi niste rekli da sam ga napao gitarom, i ništa nisam u tome smislu rekao, nego samo prevod je meni dao mogućnost da zaključim da sam u "napadu ljubaznosti", da je to ispalo meni satirično. A inače, nisam vas pogrešno shvatio. Samo prevod je tako izgledao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, ja uopšte nisam sarkastična osoba, i nadam se da ste to sada shvatili. Sada bih želeo da se pozabavimo jednim malim pitanjem a to je: Da li je to prvi put... ili da kažem ovako, kada ste zadnji puta videli Marina Vidića Bilog pre nego što ste ga videli u Negoslavcima?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, zadnji puta video ga i s njim proveo jedno vreme, to je bilo znači u kancelariji doktorke Bosanac, datum 19. pre... pre tri sata, dva sata popodne otprilike. Ne mogu da budem tu precizan, ali znam da je bilo posle ručka negde i da... da sam žurio na poziv gospodina Šljivančanina. Znači, tad sam ga video, s njim boravio. I posle sam ga video znači u našoj kancelariji.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Istog dana.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da sada opet uzmemo onih 21.00 čas. Da li vam je bilo poznato da je u Negoslavcima neki član organa bezbednosti ili neko drugi dao komentar da su ljudi bili svedoci lošeg ponašanja i u kasarni JNA i na "Ovčari", lošeg ponašanja prema ljudima koji su navodno trebali da budu odvedeni u Sremsku Mitrovicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, ja takve informacije... Takve informacije do mene nisu došle.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pa, vi ste bili u Negoslavcima, a Negoslavci nisu veliko mesto, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa Negoslavci su selo otprilike 4.000, 5.000 stanovnika, možda i nešto više, ne znam tačno. Ako je to malo, onda je malo. Ako je veliko, onda je veliko selo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: I tačno je da su kancelarije organa bezbednosti bile prilično blizu Komandnom mestu? Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa uslovno rečeno, to je blizu. Kažem, 500 metara, 400, 500 do kilometar, uslovno rečeno. Nije baš ni blizu i mora se ići baš. Blizu je ako bi bile jedna uz drugu ili jedna pored neke druge ili treće kuće. Druga, treća kuća. Nisu bile tako blizu da... da je komanda bila jedna kuća, a mi smo bili druga, treća od njih.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ste putovali prošlog petka avionom i tačno je da ste putovali sa gospodinom Karanfilovim, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno. Tačno, tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Da li ste u istom hotelu ili da li ste do danas bili u istom hotelu kao i gospodin Karanfilovim?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa ja nisam birao hotel. Ja hotel nisam birao. Mene su tu doveli bez ikakove mogućnosti da utičem na bilo što. Samo sam doveden i dali mi sobu, i ja sam tu bio... i slušao ono što mi kažu iz... iz ekipe za zaštitu svedoka i žrtava (Victims and Witnesses Unit).

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja ništa suprotno i ne sugerišem. Nemojte da mislite da se radi o nekakvoj zaveri. Sve što ja želim da znam jeste sledeće: vi ste došli istim avionom u Hag i u istom ste hotelu vi i gospodin Karanfilov. Da li je to tačno? Da li je odgovor je da?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Potpuno tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Da li je tačno da se kaže da ste sa njim večerali?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Samo dolaskom ovde, jer više nikad večerali nisamo, niti mi je palo napamet u hotelu da večeram, jer je hrana toliko loša bila da smo od toga odustali. Jeli smo ujutru i ništa više do sutra ujutru.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Mnogo vam hvala. Mislim da će to u hotelu dobro primiti. Sada bih hteo da pređemo na drugo područje, ako mogu?

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore, pre nego što to uradite - gospodin Lukić?

ADVOKAT LUKIĆ: Stranica je 61. poštovani Sude, red 20. kada je pitao za broj stanovnika sela Negoslavci, svedok je rekao "između 4.000 i 5.000 stanovnika" pa sam samo to hteo da ispravim, jer u transkriptu je pogrešno uneto.

SUDIJA PARKER: Hvala vam. Gospodine Moore, pošto ste već prekinuti, da li bi ovo bilo odgovarajuće vreme za pauzu?

TUŽILAC MOORE: Časni Sude, veoma odgovarajuće vreme.

SUDIJA PARKER: Nastavićemo sa radom u 17.50 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Da, gospodine Moore?

TUŽILAC MOORE: Hvala vam puno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, pokušaću večeras da završimo posao. Ne mogu da garantujem da ćemo da uspemo ali probaću da skratim stvari. Da se sada fokusiramo na određene teme. Kada ste u petak došli, da li ste razgovarali sa zastupnicima gospodina Šljivančanina o svom svedočenju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U petak ne, ali u subotu kratko, oko dva sata, možda tri. U nedelju također, i u ponedeljak smo neke dokumente samo gledali.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A da li ste pre petka razgovarali sa advokatima gospodina Šljivančanina o samom vašem svedočenju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Sa gospodinom Lukićem sam ja se video pre dolaska ovde u ovaj Sud dva puta tokom ove godine. A pre godinu i po dana me je pozvao telefonom i pitao da li bih hteo, da li bih bio spreman da ako bude trebalo - da budem svedok Odbrane u procesu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Prvo su vas pitali da li biste hteli da budete svedok Odbrane. Recite nam da li ste ikada bili u kancelariji gospodina Lukića?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Bio sam u toku ove godine, znači negde u proleće jednom, i letos... letos, jul možda mesec - drugi put. Jednom me je zvao doduše, ali ja zbog svojih poslova nisam mogao... nisam mogao da dođem.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ono što mene zanima je jednostavna stvar: Prvo je došlo do telefonskog poziva kada ste se i upoznali. Rekli ste da ste otišli u njegovu kancelariju. Mislim da ste rekli da je bilo proleće. Da li ste se tom prilikom sastali sa gospodinom Lukićem?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne znam kakav je prevod bio. Znači, ja sam rekao da sam pre godinu i po dana, ako je danas dan D, samo se čuo telefonom, i tad nisam bio sa Lukićem. Znači, tada me je samo pitao da li želim da budem svedok Odbrane u tom procesu. Znači, videli smo se tek ove godine. I prvi put sam video kako čovek izgleda.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pa, u tom pogledu ste imali sreće. Ali pošto ste utvrdili kako izgleda, recite nam molim vas kada ste se prvi put ove godine sreli sa gospodinom Lukićem?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja vam to malopre sam odgovorio. Znači, ove godine s proleća i negde u julu mesecu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Molim vas da se pozabavimo sada tim susretom u proleće. Kada ste otišli da se vidite sa gospodinom Lukićem, to je bilo u njegovoj kancelariji. Da li je to tačno ili nije?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: I tom prilikom, koliko dugo ste vodili razgovor sa gospodinom Lukićem?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da budem iskren, ja nisam bio baš nešto posebno voljan da prihvatim da budem svedok Odbrane. Međutim, i... onda je prelomilo jednostavno to kad sam čuo da ima i drugih koji su se odazvali, pa rekoh: "Pa nisam ni ja bolji ništa od drugih, ni gori, i ja ću se odazvati". I tada nismo... ja mislim sat i po ili dva nepuna, ali je više vremena po... potrajalo u ovome, da kažem, razgovoru hoću li ili neću.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste gospodinu Lukiću ispričali svoju priču o događajima?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Koliko se ja sećam, samo me je pitao kakav ja imam odnos sa gospodinom Šljivančaninom. Da li sam s njim blizak prijatelj. Da li sam bio u nekom sukobu s njim, i tome slično, pošto zna da nisam neko duže vreme proveo u Gardijskoj brigadi. Ali je rekao da će, ukoliko oni procene neophodnost mog svedočenja, da ćemo se onda i bliže o nekoj mojoj priči čuti.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Moje pitanje je prilično jednostavno. Želeo bih stvarno da idemo dalje. Da li ste gospodinu Lukiću ispričali šta biste sve mogli da kažete u svom iskazu, da bi on procenio da li je to nešto bez čega se može ili ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, nije. Ja nisam tako ni shvatio, nego oni su tako meni objasnili, da ako vide da bude neophodno, da bi to moglo da se desi. Ja sam doduše, rekao šta sam obavljao, koji su mi zadaci bili. I oni su u principu znali neke detalje oko

moga angažovanja, jer su već raspolagali sa nekim dokumentima, znači mojim... našim dokumentima, ili mojim dokumentom koji sam ja potpisao, pa sam se ja čudio otkuda njima original dokument organa bezbednosti.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vratću se na to proleće. Rekli ste da ste ga još jednom videli u Beogradu. Na koliko vremena ove godine?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, letos - jul mesec. Bilo je vruće vreme.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. A koliko dugo ste se videli sa gospodinom Lukićem tada u julu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Slično je i ovome prethodnom, otprilike. Oko dva sata, možda tako.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A vaša priča, priča o događajima, da me ne shvatite pogrešno, to što ste ispričali ovde, da li je to isto ono što ste im ispričali i u proleće i u julu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ne, sigurno. Jer sam se ja, boraveći ovde... ovde u Hagu, prisetio nekih detalja. Ovaj, jednostavno, mislim da to nije ista priča, mada ja događaje u kojima sam učestvovao, jako dobro pamtim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vidite, kada se vodi suđenje, pa dođe red na Odbranu, onda oni nama tužiocima i Pretresnom veću prenese šta će svedok ispričati tokom svog svedočenja. I mi imamo verziju koju je trebalo da ispričate. Prvi put kada smo nešto dobili 12. jula, ne kritikujem sam datum, samo vam kažem da bi vi to znali. Ja ću da pročitam šta je trebalo da bude sadržano u vašem iskazu: "U vreme prisustva Gardijske motorizovane brigade u području Vukovara svedok...", to ste vi gospodine Karan "...je bio oficir JNA, po činu kapetan prve klase. Svedok je obavljao dužnosti organa bezbednosti Gardijske motorizovane brigade". Mislim da tu nema ništa sporno. Slažete se da je to tačno, je li tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U drugom paragrafu stoji: "Svedok će dati iskaz o dužnostima koje je obavljao u Vukovaru, o dužnostima drugih oficira organa bezbednosti, a posebno Veselina Šljivančanina". To je ono što smo mi dobili. Ali i to je tačno. To ste vi i radili?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja nisam nikakvu izjavu davao, a ne vidim ovde ništa ispred sebe, pa ne znam u kom je to obliku formulisano - to što vi sad čitate. Ja nikome nikakvu izjavu nisam davao. Nikakav pisani trag ja nisam ostavljao na osnovu ovih kontakata sa gospodinom Lukićem. On je možda mogao da sastavi neku službenu belešku ili nešto, ali ja ne znam kako je on nju koncipirao. Ja nemam to ispred sebe da vidim da li je to ono što sam ja rekao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Proći ćemo kroz to dalje, a onda ćemo da se pozabavimo detaljima. "Svedok će takođe da govori o odnosima između organa bezbednosti, vojne policije i drugih vojnih struktura u Vukovaru". Tu ne treba da se zaustavljamo: "Svedok će takođe da govori o odnosu organa bezbednosti Gardijske

motorizovane brigade i Uprave bezbednosti i kabineta saveznog sekretara za narodnu Odbranu, SSNO." A onda: "Svedok će da govori o događajima u vukovarskoj bolnici 19. i 20. novembra, jer ima direktna saznanja o tim događajima kao i o kontaktima sa osobljem bolnice". To je sve što smo mi dobili. A vi ste dali iskaz, a pre nego što ste ga dali, mi smo dobili pripreme beleške koje su gotovo biblijskih razmera, ima pet stranica u kojima su navedeni vaši događaji. Mene zanima kako je došlo do toga da ako ste vi sa gospodinom Lukićem razgovarali o pojedinostima, da se oni onda ne nalaze u ovom dokumentu koji bi trebalo da bude odraz onoga što ste mu rekli? I zato bih samo želeo da proverimo i da vidimo šta tu nedostaje a šta ne nedostaje. Da li se sećate šta ste vi njemu ispričali?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja nisam bežao ni od koga. Ja sam bio pozvan i od vas isto 22. čini mi se oktobra. Međutim, niko me nije saslušao. Obavešten sam da ne treba da dolazim. U proleće ove godine sam isto jednom pozvan. Takođe sam obavešten da se odlaže do daljnjega, to do daljnjeg je i dan danas. I ja upravo mislim da upravo ove stvari što ste vi rekli, da je to u kratkim crtama, znači - na koje okolnosti bih ja mogao da govorim. Uostalom, ja i ne znam šta je bitno a šta nije bitno za ovo suđenje. Ja mogu da govorim od znači momenta dolaska, pa do povratka - ono što sam radio. Da li je to bitno ili ne, ja ne znam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: 4. avgusta smo dobili još dva dodatna paragrafa od kojih svaki ima otprilike osam redova. Ono što bih želeo da mi kažete je sledeće: da li je gospodin Lukić beležio ono što ste mu vi govorili kada ste se videli sa njim u Beogradu u proleće i u julu mesecu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Apsolutno tvrdim - preda mnom ne. Da li je kasnije sastavio nešto, ja to ne znam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ste ukupno s njim razgovarali četiri sata, a kažete da ne znate da li je vodio beleške?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne da ne znam. Ja ne znam posle mog odlaska da li je vodio. Ali dok sam ja bio prisutan, ne. Naši sastanci su bili....

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ako ne... ne... ne zanima vas, ne treba. Je l' da odgovorim?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja sam veoma zainteresovan za to?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Kažem, naši sastanci su bili u njegovoj kancelariji, gde smo pričali o nekim detaljima, o nekim datumima. I ja sam izneo kratko. Ja nisam znao da to ovoliko treba da se govori, da ovoliko treba da se pazi na svaki minut i na, da kažem, na satnicu, na neki tok događaja. Jer posle 15 godina, koliko je to bilo, ja neke događaje, pazite, ovaj, pamtim, ali ne znam baš da li su bili: 18., 19. ili 20. Ali kad se čovek malo počne da duboko seća nečega, onda mu se to iskristališe, kao i neki drugi detalji. Znači, to je bilo u neobaveznoj atmosferi, jer ja mislim da ni on nije bio posve siguran da li ću ja da svedočim, da ću da pristanem. Međutim, ja sam ga kasnije...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Gotovo da smo završili sa ovom temom, ali još samo ovo: Obično kada advokat razgovara sa potencijalnim svedokom, on će da pročita ili ponovo kaže svedoku kako je on shvatio šta je svedok rekao, da bi na taj način utvrdio da li je tačno shvatio. Da li je to urađeno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U kom smislu mislite da napravi nešto? Ja nikakav pisani dokument nisam sastavljao zajedno sa gospodinom Lukićem. Znači, ništa u njegovoj kancelariji, niti na bilo kom drugom mestu. Znači, mi ništa nismo sastavljali u obliku izjave ili nečega sličnoga što bi se odnosilo na događaj, osim razgovora znači o nekim detaljima, o datumima, o događajima i tako dalje. Znači, ja ništa potpisao nisam i nikome ništa nisam dao, u tom smislu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali vi se ne biste protivili da se vaše beleške razgovora sa gospodinom Lukićem daju nama na uvid da bismo videli šta ste govorili u proleće i u julu? Vi se tome ne biste protivili, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Sigurno ne bih, jer meni je jasno iz praćenja ovih suđenja da to tako treba da bude. Ali ja nisam tu ništa mogao drugo da uradim. Ja samo znam da nisam sastavljao to. Da li je on posle nešto sam za sebe vodio to, ja ne znam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Onda ću ja večeras da razgovaram s gospodinom Lukićem o tome. Ali sada ste rekli da ste pratili suđenja. Na koji način mislite da ste pratili suđenja?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Dok je bio prenos na televizijskoj stanici B92 pratio sam tako ponekad suđenje, ovaj, posebno Slobodanu Miloševiću. Prenošeno je bilo u Srbiji. Međutim, posle nekog vremena je ukinuto i više nema prenosa. Bilo direktno prenošenje. Dobro, da li sa pola sata zakašnjenja ili ne znam tačno, ali uglavnom, ovaj, to sam pratio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Mi smo čuli da i ovo suđenje prate brojni ljudi. Pretpostavljam da ga vi niste pratili? Da li sam u pravu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Nemam gde. Mislim, gde da ga pratim? Ovaj, danas ne mogu, a tamo gde boravi u sobi, tamo nema. Imam televizor, neki kanali koje ništa ne razumem. Nema tamo prenosa.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali zar niste to gledali u Beogradu? Zar vam nije pričano šta se tu govori?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da je mene neko iz Beograda zvao ili da sam ja zvao nekoga pa da saznam šta se dešavalo, je l' u tom smislu me pitate? O ovome suđenju?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ono što ja vas pitam je sledeće: Da li ste upoznati sa sadržajem ovog suđenja, generalno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Jedino što se može pročitati u 15 dana neki fragment u štampi od... da li je nastavljeno ili nije nastavljeno suđenje u ovom slučaju. Vrlo je to... Nikad nisam pratio suđenja na televiziji iz ovog slučaja. Ja mislim da... da nije bilo ni prenošeno, jer verovatno bih ga pratio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Mi smo čuli svedoke Odbrane koji su govorili da su im prijatelji govorili o tome šta su svedoci govorili na suđenju. Da li se nešto tako dogodilo vama ikada?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: To jeste. Pazite, ja kad sam vam ovo rekao malopre, znači mislim na vreme kad je Odbrana počela, jer nema prenosa. Ono ranije sam nešto i povremeno gledao. Ili mi je neko ispričao neki detalj o tome, ali ja sam vrlo zauzet kako sam otišao u penziju, i odlazim rano, dolazim kasno, a osnovna preokupacija mi je sport, tako da... i posao... tako da... nisam bio baš u toku detaljno - šta se dešava.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Želeo bih da sada pređemo na jednu drugu temu., na period oko 19. i 20. novembra. Mi smo čuli i znamo imena pripadnika organa bezbednosti. Vi ste bili jedan od njih. Tačno je da je 19. novembra uveče održan sastanak koji je vodio major Šljivančanin na kom je upoznavao svoje kolege iz organa bezbednosti sa nekim stvarima. Da li se slažete?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: I vi ste bili prisutni na tom sastanku?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Svakako.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da, ali ko je bio prisutan, molim vas?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam bio prisutan na tom sastanku. Bio je prisutan Karanfilov. Bio je prisutan Vukašinić i Momčilović, zastavnik. Srećko Borisavljević se nalazio tad u kasarni. Nije bio na tom sastanku, koliko se ja sećam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Čuli smo iskaze o tome šta se tamo govorilo. Molim vas, ispričajte nam na osnovu onoga što se vi sećate o čemu se te večeri razgovaralo?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, sastanak nije trajao dugo. Osnovna... osnovni zadatak je bio sutrašnja... odnosno osnovni cilj sastanka je bio sutrašnja evakuacija ranjenika iz bolnice.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A koji je bio zadatak Vukašinića?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Koliko se ja sećam, znači on je trebao da obezbedi prevoz iz bolnice do kasarne, a iz kasarne za Mitrovicu. U tom smislu je taj zadatak nekako bio formulisano.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A ko mu je dao taj zadatak?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Načelnik major Šljivančanin.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Koji je zadatak dobio Karanfilov, molim vas?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Kapetan Karanfilov i zastavnik Momčilović su trebali da sutradan odu do komandnog mesta komandanta odbrane grada Vukovara i da sagledaju šta ima interesantno sa stanovišta bezbednosti od dokumentacije ili nečega što se tamo nađe u tom skloništu. Naravno, to je trebalo... to je trebalo da se dokumentuje, jer sama slika je mogla biti i, da kažem, i u propagandne svrhe da se koristi, a nama za analizu stanja u zavisnosti od toga što nađemo tamo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A koji je bio zadatak majora Šljivančanina?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam znao samo svoj zadatak a majorov ne. Ako je to bilo da zajedno idemo, možda je on imao neki drugi zadatak pored toga. Meni ga on nije saopštavao. Ja znam da smo nas dva trebali da idemo zajedno, i šta ja treba da obavim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne, ne. Vi bi morali da znate šta je on trebalo da radi jer, ako smem sa uvažavanjem da izrazim svoje neslaganje i to na sledeći način : Svrha takvog sastanka je da se u potpunosti raspravi o zadacima od toga dana i o zadacima za sledeći dan. To je tačno, zar ne? Zar nije to svrha takvih sastanka?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Vi ste potpuno u pravu da je svrha takvih sastanaka takva. Međutim, ja sam mislio da mi imamo isti zadatak ako ga već nije... On nama nikada rekao: "Ja imam zadatak sledeći" pa ga iznese. To tako funkcioniše inače vojna organizacija svagde, pa i kod nas. Jednostavno, podeli zadatke drugima, a on valjda zna šta treba da radi, jer dobija verovatno neke zadatke i od komandanta, od pretpostavljenog organa dok se nalazi na komandnom mestu, jer se čuje s njim. I u tom smislu, mi nismo imali problema u funkcionisanju našem. Tada, ja ne mogu da definišem da smo imali neki drugi zadatak, odnosno major Šljivančanin, osim ovoga što sam rekao, a to je da se obezbede uslovi, bezbednosni uslovi da se praktično izvrši evakuacija ranjenika iz bolnice.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali morate da imate na umu da smo čuli iskaze i to koje je izvodilo Tužilaštvo i koje je izvodila Odbrana u vezi sa ulogom majora Šljivančanina i njegovom funkcijom, i ja tvrdim da je poznata stvar da je on vama dao zadatak organizovanja evakuacije, a to je zadatak koji je on dobio od Mrkšića, je l' tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, ako govorite o meni, kad ste rekli "vama", znači ja nisam imao zadatak da organizujem evakuaciju, nego da stvorim i da procenim da li su bezbednosni uslovi dovoljni da se nesmetano izvrši evakuacija ranjenih i bolesnih iz bolnice. Ja organizaciju takvu evakuacije nisam radio, niti bih u takvim uslovima možda i prihvatio da radim, jer sam strogo kontraobaveštajni organ, i mogu da radim samo u domenu svog rada i aktivnosti koje mi nalažu propisi pozitivni iz Pravila službe.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali ja nisam govorio o vama gospodine Karan, nego o gospodinu Šljivančaninu. Gospodin Šljivančanin je delovao prema naređenjima gospodina Mrkšića. To vam ja tvrdim. Zar to nije tačno?

prevodioci: Ispravka prevodioca: prevodilac je rekao "vama" a tužilac to nije rekao.

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ako je naređenje da se izvrši evakuacija, u tome smeru jeste, ali samo u kontraobaveštajnom smislu, odnosno da se obezbede ti uslovi. Ja sam tako to shvatio i mislim da je tako bilo. A ne kao organizator, izvršilac, i da ne kažem neku drugu reč u smislu: "Ja sam taj koji se mora slušati kako ovo treba da se radi". Jer inače mi ovaj, tako nismo ni... ni radili do tada.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali... ali upravo ste nam rekli da je Vukašinić trebao da organizuje transport iz bolnice do Sremske Mitrovice? To ste nam malopre rekli. Nema ni pet minuta?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja se potpuno slažem s tim. Ali to je samo jedna od radnji u nizu radnji koje treba da se obave da se sprovede, da se izvrši takav zadatak. Naravno da Vukašinić ne može da nabavi autobuse, nego da mora stupiti u vezu sa onim ko ima autobuse. Naravno da to ne može da radi sam, i naravno da organ bezbednosti ne može da preuzima posao vojne policije ako treba neko da se sprovedi. A... a jednostavna radnja – sprovodnička služba u postupanju jedinica vojne policije.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da samo onda pogledamo koji su zadaci bili određeni na tom sastanku. Imamo Vukašinića koji je organizovao ili nadgledao prevoz iz bolnice za Sremsku Mitrovicu. Ali kao što ste vi tačno rekli, on mora da nabavi autobuse, mora da se pobrine da postoji obezbeđenje iz vojne policije. On je samo jedan od elemenata u celom tom planu. To je tačno, zar ne gospodine Karan?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno. Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A da bi se ljudi ukrcali u autobuse, trebalo je da se izvrši proces selekcije ljudi za koje ste smatrali da odgovaraju tome? To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A taj zadatak je bio dodeljen vama i gospodinu Šljivančaninu. Zar nije to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Potpuno netačno. Znači, ja ponovo ponavljam. Moj zadatak nije bio da izvršim trijažu ili neko odvajanje, kako se već ovde... kako je ovde rečeno, nego da stvorim i da procenim da li mogu lekari koji su pristigli iz Novog Sada obaviti posao pregleda ranjenika, odnosno da utvrde ko jeste ranjen, ko je povređen i slično. A onaj ko nije, onda nije ranjenik i nije bolesnik i nije mu mesto u bolnici.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da pretpostavimo da je tačno ovo što ste rekli. Vi ste bili tamo kao predstavnik organa bezbednosti i obezbeđivali ste da lekari mogu da obave svoj zadatak na ispravan način, da izdvoje ljude koji su se, kako su oni to videli, pretvarali da su ranjeni. To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, delimično tačno ovo što ste tvrdili. Znači, oni ne znaju ko jeste ranjen, ko nije, dok ne pregledaju one koji imaju elemente da su povređeni: zavijenu ruku, nogu, glavu, telo i tako dalje, da li je u gipsu, nije u gipsu i slično. Znači, oni nisu unapred znali ko jeste, ko nije ranjen, a oni drugi koji nisu imali takve oznake kakve imaju ranjenici, bila je jasna stvar da nisu ranjeni, i nisu njih ni trebali da pregledaju.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, pretpostavljam da ćemo da se složimo da ste vi bili tamo sa lekarima kako biste utvrdili ko je stvarno povređen a ko nije? To je ono što vi kažete, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne. Ja ne. Ja nisam ni u jednom momentu utvrđivao da li je neko povređen ili nije. Znači, ja sam samo prošao kroz te prostorije i utvrdio da... da li tamo ima oružja ili nema. Jer oružje je moglo biti, da kažem, po nekoj proceni

opasnost za nesmetano sprovođenje pregleda lica koja su imala obeležja da su ranjenici ili povređeni. Znači, ja nikada nisam prišao nijednome bolesniku, pipao ga, okretao ga, jer ja nisam lekar.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ali lekari su bili tamo na njegov zahtev, zar ne? Vi ste znali da će oni biti tamo. Vama je to bilo rečeno, jer inače vi ne biste znali šta vam je zadatak za sledeći dan?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno. Doktori su bili tu da izvrše takav zadatak. Međutim, moj prolazak kroz hodnike dole gde su bili smešteni, da kažem, tačnije te podrumne ili sklonište, gde su bili smešteni ranjenici i ostali, sa Jurom Njavrom i jednim lekarom srpske nacionalnosti, nije bio da utvrđujemo tog trenutka, nego da obidemo i da pitamo ljude ima li... ima li oružja u tim prostorijama. Kasnije, ja nisam video pregled kako su to doktori radili, nisam tome prisustvovao, i ne mogu o tome ništa da kažem.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li onda možete da mi pomognete oko sledećeg...

SUDIJA PARKER: Dozvolite mi da vas prekinem gospodine Moore, da saslušamo gospodina Lukića.

TUŽILAC MOORE: Izvinjavam se.

ADVOKAT LUKIĆ: Malopre je gospodin Moore pitao svedoka da li zna koji je bio zadatak Šljivančanina. Sada je opet postavio pitanje da li su lekari bili tu na zahtev Šljivančanina. Ja neću ništa da sugerišem, samo tvrdim da je svedok vrlo jasan odgovor dao na stranici 73, red 21 pa nadalje. I sada mislim da gospodin Moore ponovo se vraća na temu, zato što nije zadovoljan s tim odgovorom.

SUDIJA PARKER: Bez obzira da li je to tačno ili nije, ne vidim da tu postoji bilo kakva osnova da se prekida ono o čemu se govorilo, gospodine Lukiću. Izvolite gospodine Moore?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da uzmemo sada situaciju gde vi pružate obezbeđenje, a lekari pokušavaju da utvrde ko je zaista povređen a ko nije. Šta se događa sa licem za koje lekari procene da se pretvara da je povređen?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ponovo, ja ne znam da li je prevod dobar, da l' ste vi tako mene pitali. Znači, ja ne vršim obezbeđenje... Tako mi je prevedeno. Znači, moj zadatak, ponovo ponavljam, je da sa doktorom Njavrom i još jednim lekarom...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, gospodine Karan, ne znam da li se radi o prevodu ili ne, ali pitanje je bilo sledeće: šta se dogodi sa licem za koje je procenjeno da nije stvarno povređeno, sa osobom koja se pretvarala da je povređena? Šta se događalo sa takvom osobom? Dolazi doktor, pogleda i vidi da nije povređena noga. I šta se onda događa sa tom osobom? Recite nam molim vas?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Sada razumem pitanje. Znači, ja nisam prisustvovao takvim aktivnostima - kada su lekari vršili pregled i utvrđivali da li je neko povređen ili nije, i kako se postupalo, jer sam ja vrlo brzo otišao posle obavljenog zadatka koji sam

imao. Otišao iz bolnice za Negoslavce. Znači, nisam prisustvovao takozvanom trijažu da bih mogao reći... konkretno da sam gledao to pa da znam kako to postupa se. Mogu reći iz nekih kasnijih saznanja i tako dalje, ali mislim da to nije, ovaj, relevantno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, ovo bi moglo da vas šokira. Ja sam bio u toj bolnici i čini mi se da to nije baš jako velika zgrada. Ono što vas pitam je prosto: Kada se za neku osobu procenilo da se pretvara da je ranjena, šta se dogodilo sa tom osobom? Jer mi imamo situaciju da je 260 ljudi i više odvedeno u autobuse. Dakle, vi bi morali da znate kako se to dogodilo?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja ne znam kako je postupano, ali mogu da znam i znam kako su se tretirala ta lica koja nisu bila povređena, a bila su osobe muškog pola. Jer je nekoliko dana pre pada Vukovara bila proglašena opšta mobilizacija. To sam već danas i svedočio o tome. I znam da lica koja su vršila trijaž su imala to na umu, i da su verovatno u tom smeru...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan...

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: ...i postupala.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine Karan, ja bih vam ljubazno rekao da vi pokušavate da izbegnete odgovor, a ja vas pitam: Kako i šta se događalo kada bi se za nekoga utvrdilo da je pojedinac koji se pretvara da je povređen - kako je taj čovek odlazio iz bolnice? Imamo dva scenarija ovde. Jedan je da ste imali referisanje na kome ste sastavili plan evakuacije. Druga je stvar da ste vi nama rekli da ste bili tamo preko tri sata. Da li vi kažete da niste videli šta se dogodilo sa ljudima koji su odvođeni iz bolnice u tom periodu od tri sata?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja vam ponovo ponavljam, ja ne mogu da kažem, jer nisam prisustvovao takvim aktivnostima, gospodine Moore. Takvim aktivnostima nisam prisustvovao da bih vam mogao pouzdano reći šta je... kako je rađeno. Ja samo mogu da kažem ono što sam ja uradio i... i da budem siguran u to. O ovome što me vi pitate ja nisam prisustvovao, i ne mogu o njemu da vam kažem nešto sto bi vas zadovoljilo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A, šta je sa majorom Šljivančaninom? On je vrlo istaknut čovek, veoma visok i veoma glasan. Zar njega niste videli u bolnici tokom ta tri sata? On nije čovek koga neko ne bi mogao da primeti baš tako lako, posebno ne 1991. godine. Šta je on radio?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja se slažem s vašim konstatacijama da je major Šljivančanin uočljiva i upečatljiva osoba. Međutim, znači dok sam ja obavljao ovo što... o čemu mi sad pričamo, gospodin major je bio na drugom mestu i držao neki sastanak sa doktorkom Vesnom Bosanac i nekim drugim licima. I video sam ga... Kad sam završio ovaj zadatak, video sam ga u kancelariji doktorke Bosanac, gde mi je i tada prvi put rečeno da ona više nije upravnik bolnice, nego da postoji neko drugo lice. Što je radio u međuvremenu i kako je...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je to sastanak na kome se on obratio zaposlenima u bolnici? Da li govorite o tom sastanku na kome im je on najavio šta će da

se događa sa lekarima i medicinskim osobljem? Da li o tome govorite ili je to neka druga prilika?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne gospodine Moore. Ja samo kažem da sam znao da treba neki sastanak da se održi u bolnici. Sadržaj tog sastanka i šta je na njemu govoreno i šta je zaključeno, ja zaista ne znam. Znam da je rezultat, jedan od rezultata toga sastanka bio da ona više nije upravnik bolnice. Šta je sve tamo dogovoreno i govoreno, ja to ne znam, jer nisam tom sastanku prisustvovao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A da li je to ovaj sastanak o kome govorite kada kažete da ste videli Šljivančanina?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači, ja sam ga video nakon toga sastanka. To je taj sastanak. Znači, ja radim jedan posao, on je otišao s ovim doktorom što je s nama doputovao iz Negoslavaca - na sastanak sa doktorkom Bosanac i nekim drugim licima. Koliko ih je bilo, ne znam. Kad sam ja završio svoj zadatak, mi smo se nekako u međuvremenu i... i sreli. I tu smo u kancelariji njenoj... ja sam saznao da ona više nije upravnik. Znači, sastanak je već bio završen. Neki su zaključci donešeni, neki zadaci verovatno tamo ko će šta raditi, ali ja ne znam šta je tu bilo dogovoreno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: 20. novembra ujutro, na putu za bolnicu, vi ste pokupili dvoje ljudi, o tome ste nam pričali, zar ne? I vi ste opisali jednog od njih da je bio mali, debeo i arogantan - gospodin Vujić. Da li se sećate?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Sećam se... sećam se da je bio arogantan i da je bio ćelav, da je nižeg rasta. A da je debeo - nisam rekao. Ne... ne znam da sam baš tako nešto spomenuo ali možda i... ali nije bilo u tom smislu... mislim da to nisam rekao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A druga osoba koju ste povezli zvao se Korica. On je išao sa Vujićem. Da li se toga sećate?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da. Da. Korica je bio s nama u vozilu. Ušao u vozilo zajedno s Vujićem.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Korica je dao iskaz, ne moramo da ulazimo u detalje, da je on došao u bolnicu i da je pratio ljude napolje do stola koji se tamo nalazio, i tu su onda pretresani i stvari su im vađene iz njihovih džepova. Da li ste videli Koricu kada ste bili tamo u toku ta tri sata?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja sam... Koricu nisam video tada u momentu kada sam video Šljivančanina, i ne znam... znao sam da oni treba kao ispomoć da izvrše tu trijažu, zato su i upućeni od strane pretpostavljene... pretpostavljenog organa bezbednosti, ali ga nisam video i ne sećam se. Bila je tu i prilična gužva, i tako dalje.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Koliko mi možemo da vidimo iz vašeg iskaza, a za koji vi kažete da je istinit, vi dolazite tamo, Vukašinović je uključen u transport, Karanfilov je na putu prema centralom području sa Momčilovićem, a vi ne znate uopšte šta radi Šljivančanin, a vidite ga dva puta tokom ta tri sata. Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Mislim, sad vi meni postavljate pitanje kao da sam ja pretpostavljeni Šljivančaninu, ali kod nas....

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne, ne uopšte. Ja vas pitam da koristite svoj razum i oči - bili ste tamo na tom malom mestu tri sata, i pitam vas šta je radio Šljivančanin, a vi samo u krug zaobilazite. Pa da li vi nama možete da pomognete oko ove teme ili ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Meni je žao ako ste vi stekli utisak da ja nešto zaobilazim. Ja zaista, ovaj, vam kažem da je Šljivančanin držao taj sastanak. I ne ide to sve kao po traci, kao što se možda sada sa ove vremenske distance čini nekome. Znači, tu su i druge diskusije i drugi komentari. Tu se ljudi mešaju i tako dalje. Tu ima dosta lekarskog osoblja. Pa ja sam u međuvremenu isto tako išao kod nekih lekara da proverim da li se nešto dešavalo oko zlostavljanja lekara drugih, pošto sam pronašao neki... neki predmet koji bi mogao u te svrhe da bude korišten - i vreme prolazi, naravno. Znači, ja sam samo njega informisao da nema oružja u bolnici i da se može obaviti taj zadatak. U tom trenutku, znači u tom trenutku ili za minut, dva, tri, pet, nije sad... ne mogu da se setim, znači mi smo tu još boravili jedno vreme, i on mi je rekao da se priprelim, i to sam vam detaljno ispričao, oko transporta za Mitrovicu. Ja ništa ne izbegavam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znači, kada ste, u stvari, otišli iz bolnice, vi ste, pretpostavljam, znali da je zadatak bio da se izdvoje određeni pojedinci da bi bili odvedeni u Sremsku Mitrovicu. To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa čemu svrha onda onih usmeravajućih akata koje smo dobili, ako u tome smeru ne bi... mi smo znali tu procenu, znali smo da dolazi ekipa i znali smo da će oni u tome smeru i raditi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Postaviću još jednom ovo pitanje, a onda ću da idem dalje i da prepustim Pretresnom veću da donese zaključak. Vi ste, u stvari, znali da je zadatak bio da se izdvoje pojedinci i da se odvedu u Sremsku Mitrovicu. To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Znači... Znači, zadatak je bio da se odvoje ranjenici i bolesnici od ostalih, ili ostali od ranjenika i bolesnika. To je sva suština zadatka. I nema trećega.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: I da se ti ljudi transportuju u Sremsku Mitrovicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Kao što ste nam rekli pre petnaestak minuta, vi ste znali da su trebali da se obezbede autobusi da bi se ti ljudi odvezli u Sremsku Mitrovicu? To je takođe tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: I takođe je tačno da se kaže da ste znali približan broj ljudi koji su odvedeni, zato što smo znali da je upotrebjeno pet ili šest autobusa. To je tačno, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, ja nisam znao približan broj ljudi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li vi kažete onda da je u vašem zadatku... ili prilikom primanja zadatka od gospodina Šljivančanina u petak, odnosno ne u petak, 19.

novembra - da nije naznačen nikakav broj ljudi za koje su mislili ili je on mislio da mogu da se nalaze u bolnici a koji bi trebalo da se prebace u Sremsku Mitrovicu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Mi smo imali neke procene koliko je tamo ljudi smešteno, odnosno nismo znali tačan broj, ni da li je to: 500, 600, 1.000, 1.500, jer smo imali neke informacije da tamo može da se... da bude i do 2.000... do 2.000 - 3.000 ljudi u bolnici.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne. Mi ne govorimo o bolnici, i vi to dobro znate. Mi govorimo o ljudima koje je trebalo evakuisati, o onima koje je trebalo izdvojiti i odvesti u Sremsku Mitrovicu, o ljudima koje bih ja nazvao, da prosto bude lakše, ljudi sa Ovčare. Zar vama Šljivančanin nije dao približan broj tih ljudi?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja vama kažem da su ti ljudi, u bolnici... znači, mi imamo samo taj zadatak da su ti ljudi u bolnici, koji su kasnije izdvajani, razumete, od ranjenika i od povređenih. Tu je bilo i muškaraca i žena i nešto dece, i tako dalje. O tome ja govorim. Ja ne znam koje vi druge spominjete?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja govorim o referisanju na kome je navedeno da će da se izvrše brojne evakuacije, ali da će biti i jedna specifična evakuacija, to jest izdvajanje uglavnom muškaraca koji bi mogli da budu interesantni organu bezbednosti, jer se u to vreme verovalo da su mnoga lica u bolnici lica koja nisu bili pravi bolesnici. Zar to nije tačno? I zar vam to nije rečeno na tom referisanju?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Naravno da smo znali, da smo znali da su unutra i ranjenici i bolesni i povređeni, i da ima i drugih lica koja ne pripadaju bolničkom osoblju. I da ima i bolničkog osoblja, i da ima onih koji nisu za bolnicu. To smo znali, naravno, tu noć. I... i ranije smo to znali, jer smo dobijali usmeravajuća akta u tome smeru. A i našim operativnim radom smo isto do tih saznanja došli.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kasnije ću da se pozabavim vašim radom. Ali sada vas pitam: Da li ste dobili približan broj ljudi, muškaraca u stvari, koji će biti izdvojeni, ukrcani u autobuse za Sremsku Mitrovicu? A moja sugestija je da vi savršeno dobro znate šta ja vas pitam?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Moj odgovor je ne, jer zaista to nismo znali. Vaša sugestija je verovatno na nekom pogrešnom... pogrešnoj premisi formirana.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U stvari, moja tvrdnja je zasnovana na jednoj belešci u dnevniku, ratnom dnevniku sa naredbom upozorenja iz 19. novembra od 18.00 časova u kojoj se sugerše da će možda 200 ljudi proći kroz Ovčaru, a da ti ljudi dolaze iz bolnice. Znači, tu se navodi broj od 200 ljudi i to 12 časova pre nego što ste vi tamo došli? Znači da je neko znao taj broj. Da li sada vidite zašto i na čemu ja baziram svoju premisu?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja takav dokument nisam video, nisam bio s njim upoznat, niti sam znao da postoji. Znam samo i tvrdim da na tom sastanku nije bilo o tome govora. Niti smo znali koliko ih ima. Mi smo samo imali procenu da se tamo nalazi između 1.500, 2.000, 2.500 ljudi, i da naravno, ne mogu biti svi ranjenici, bolesnici i povređeni.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Što se vas tiče, vi ste znali da postoji grupa muškaraca interesantna za organe bezbednosti, ali vi niste sa njima imali nikakvog kontakta toga jutra, ali su oni bili izdvojeni. Da li bi to bila tačna analiza ili ne?
SVEDOK KARAN – ODGOVOR: To je potpuno netačna analiza. Znači, svi muškarci od 16 do 60 godina su bili nama, da kažem, u proceni - mogući izvršioци krivičnog dela oružane pobune, jer je izvršena prethodnih dana opšta mobilizacija, i nije uopšte konkretizovan broj koliko ih ima. Naravno da bi to, aktivnost ovih ljudi koji su došli iz Beograda definisala i tačno odredila. Mi tad to nismo sigurno znali.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A šta je onda korišćeno da se izdvoji 250 ljudi od 1.500 do 2.000 ljudi? Koji su bili kriterijumi za njihovo izdvajanje?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja zaista ne znam da li je to ta cifra, jer nisam u tome učestvovao, i ne znam o tome ništa. Koji su kriterijumi bili, još manje.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znači, po vašem mišljenju, vi nemate nikakvu predstavu o tome zašto je otprilike 250 ljudi od tih 2.500 ljudi izdvojeno i ukrcano u autobuse. U stvari, i više od toga - vi čak niste znali da će to da se dogodi? Da li je to tačno?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: U kom smislu me pitate šta će se dogoditi? Ne razumem krajnju odrednicu pitanja?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ste nam rekli da je bilo od 1.500 do 2.500 ljudi u bolnici, kako ste vi verovali? Da?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ako bi to sada razmotrili na razumnoj osnovi, bilo je oko 50 posto muškaraca i 50 posto žena. Da li možemo to da posmatramo na toj osnovi?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne znam da li je to tačna baš odrednica, ali...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A bilo je i dece tamo, zar ne?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne mnogo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam na tome. Ali koliko je vama poznato, došlo je do opšte mobilizacije muškaraca i zbog toga je svaki muškarac u toj bolnici bio od potencijalnog interesa, zar nije tako?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Ono što ja vas pitam jeste: ako uzmemo pretpostavku, da li je tačna ili ne, da je da kažemo bilo 1.000 muškaraca... ili 750 do 1.000 muškaraca u bolnici, ja bih hteo da znam kako je izdvojeno tih 250 ljudi? Kako su oni... kako su određeni ljudi završili u autobusima? Da li razumete?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Svi muškarci, znači od 16 do 60 godina su u istom tretmanu. Ja ne vidim razlog da vi meni stalno govorite o nekih 250, kad su oni svi isti. Tu je bilo verovatno i Srba, pazite, jer je opšta mobilizacija obuhvatila i Srbe. I svi su isti. I po mom nekom razmišljanju, svi su trebali da završe u Sremskoj Mitrovici. A tamo bi se, naravno, obavili neophodni poslovi, da se utvrdi ko je šta radio i ko je za šta

odgovoran. S tim u vezi su nam i služila ona usmeravajuća akta koja smo imali, jer smo mi mislili da ćemo duže vreme provesti na tom terenu i da bi, naravno, kroz operativni rad došli do nekih saznanja o počiniocima eventualnih krivičnih dela. A svi su oni, svi znači od 16 do 60 godina su učestvovali u krivičnom delu oružane pobune, i samim tim su već bili odgovorni za svoje postupke - čim su mobilisani. Tako je važno po ondašnjem Ustavu i po ondašnjim zakonima.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pa, hvala vam na tome. Mene u stvari ne zanima kakav je bio zakon na snazi u to vreme. Ono što ja vas pitam jeste: da li vi sada kažete da je tih 250 ili 260 ljudi... muškaraca, sa jednim izuzetkom, koji su stavljeni u autobuse, bili jedini muškarci u toj bolnici?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ja vam ponovo ponavljam, ne znam o kojima vi govorite, jer ja ne znam koliki je broj bio odvojenih lica od ranjenika i bolesnika. I ne mogu da vam govorim o tome onako kako bi vi želeli. Ja zaista nisam u tome učestvovao i ne znam o tome. Nisam znao koliko, na kraju krajeva, ima i ranjenih i bolesnih.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada ste odlazili iz bolnice da li ste videli neke muškarce koji stoje i koji nisu povređeni?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Konkretno gde?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U bolnici. Sećate se, na onom mestu na kom ste bili tri sata?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Bilo je i bolničkog osoblja, bilo je... sa strane su stajali, ja sam to danas rekao - da su neki stajali sa strane. I bilo je tu dosta ljudi. Ali moj zadatak nije bio uopšte da sprovodim neko posebno tretiranje ili posebnu trijažu - da odvajam i tako slično.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pokušaću da završim sa ovom temom, ali ne mogu to da garantujem. Kada ste odlazili iz bolnice, da li ste videli neka bela vozila Međunarodnog Crvenog krsta ili vozila Evropske posmatračke misije (ECMM, European Community Monitoring Mission)? Da li ste videli da dolazi neko medicinsko osoblje koje ste vi opisali kao "strance"? Da li ste u vreme odlaska videli bilo koga od njih?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Apsolutno ne.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste videli ikakve autobuse u kojima su se nalazili ljudi koji su čekali da budu odveženi?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Ne, potpuno ne, nikakve autobuse, nikakve ljude. Vi se možda vežete za moja ta... moju reč o tri sata i tako dalje, ali ovaj, ja ne... ne razumem. Jer kažem, da sa ove vremenske distance meni je i to što sam radio tamo izgledalo dugačko. Ali, ovaj, možda je to bilo i kraće. Ali sigurno ovo što ste me pitali, da li sam video te međunarodne predstavnike - ne, niti autobuse.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znači, kada kažete "tri sata", vi u stvari ne mislite da se radi o tri sata, zar nije tako? Ne možete da budete sasvim sigurni u to?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Tačno. Znači, nisam sasvim siguran. Može to biti i nešto manje. U svakom slučaju, mislim da me možete shvatiti da zaista ja posle ovoga vremena, teško je proceniti da li je... koliko je to vremena trajalo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li se to odnosi i na vaše druge procene u pogledu vremena?

SVEDOK KARAN – ODGOVOR: Pa naravno. Razumete, ne može samo da se odnosi na 10 i 15 sati razlike. Ali u svakom slučaju, znači ocena, sat, dva, gore, dole, ja... mislim da... da... da morate me razumeti u tome smislu.

TUŽILAC MOORE: Časni Sude, izvinjavam se što je potrajalo malo duže. Da li bi ovo bio pogodan trenutak?

SUDIJA PARKER: Hvala vam, gospodine Moore. Prekinućemo sa radom, a nastavićemo sutra u 14.15 časova.

Fond za humanitarno pravo

